REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

MAY
MR F W BERGSMA,
174 NIAGARA ST
ST CATHARINES, ONT

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1488

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton

AUGUST 28th, 1964 — No. 660 — 19th YEAR OF PUBLICATION

'T EN ZIJN DE JODEN NIET . . .

Een jonge Duitser, Rudolf Hochuth genaamd, heeft onlangs een toneelstuk geschreven, waarvan de Engelse titel is "The Deputy". De bekende professor Albert Schweitzer heeft er een voorwoord voor geschreven.

Dit stuk heeft veel opzien gebaard. De hoofdpersoon in het stuk is wijlen Paus Pius XII en de auteur heeft bedoeld het licht te doen vallen op de verantwoordelijkheid van ons allen voor wat er in het leven plaats vindt. Het gaat dan speciaal over de toestanden in Nazi-Duitsland, toen zes miljoen Joden op een verschrikkelijke wijze de dood vonden. Waarom heeft Paus Pius XII toen niet gesproken? Hij was toch "The Deputy" van Christus? Waarom heeft hij zijn macht en invloed niet aangewend, waardoor stellig veel onheil had kunnen worden voorkomen? En behalve de Paus, waarom heeft de Lutherse kerk in Duitsland, die in het Duitse leven toch een vooraanstaande plaats innam, zich van het lot van zoveel mensen afgewend? In het kort, waarom heeft de Christenheid van die dagen zich alleen maar bezig gehouden met een zekere piëtistische vroomheid en de wereld gelaten voor wat zij was?

Het stuk van Hochhuth is even fel bekritiseerd als dat het hoog geprezen is. Wat men er ook van denken moge, het valt niet te ontkennen, dat de auteur de vinger heeft gelegd op een zeer gevoelige wond.

Eveneens onlangs is een boek van de pers gekomen, dat geschreven werd door pastor William L. Hull, en dat een verslag geeft van diens bezoeken aan Adolf Eichmann toen deze laatste gevangen zat in de Israel's Ramleh gevangenis. *) Hull is een evangelisch predikant en hij heeft getracht Eichmann te doen zien wat het christelijk geloof is, of beter: wie Christus is en dat er voor een man, met zulk een schandalig strafregister, redding en behoud mogelijk was. Is het verwonderlijk, dat Hull, en zeker niet minder Mrs. Hull, die haar man tijdens zijn bezoeken aan Eichmann vergezelde, een tegenstand moesten overwinnen om met zo iemand te praten? Stel het u maar voor. Daar zat de man, die de dood van zovelen op zijn geweten had, voor wie het leven van een medemens niets betekende, wiens handen drópen van bloed. Tot zo'n man te spreken van behoud, van vergiffenis, van liefde, vraagt schier bovenmenselijke inspanning, temeer zo, omdat Eichmann helemaal niet overtuigd was van zijn schuld. Had hij niet in opdracht gehandeld? Befehl ist befehl! Hij gevoelde in het geheel niet de behoefte aan een redder. Zijn conceptie over God was een gans andere dan die van Hull. Opgevoed in Rooms Katholieke kringen en gehuwd met een protestantse vrouw, wist Eichmann zeer wel hoe hij een religieuze discussie moest voeren. Men staat versteld als men leest hoe geslepen hij telkens weer de kardinale punten wist te omzeilen. Zeker, hij erkende een God, maar dit was een andere God dan die van pastor Hull. De God van Hull heeft Eichmann niet gevonden, doch met zijn eigen conceptie van zijn eigen God is hij terechtgesteld en is zijn as op de zee uitgestrooid.

Zijn verdiende loon? Best mogelijk. Voldoening aan het recht? Best mogelijk. Maar dergelijke conclusies kunnen de vraag niet verdringen in hoeverre de mensheid ...de christelijke kerk... wijzelf mede schuld dragen aan wat er in de wereld gebeurt. Dat heeft de Duitser Hochuth (een zoon, nota bene, van het volk, dat zoveel ellende en onrecht tolereerde) ons willen voorhouden. Of hij daartoe het recht had, waar hij zelf Duitser is? Hoewel zulk een vraag begrijpelijk is, zouden wij hem dit recht toch niet graag ontzeggen. Want het punt wat hij aanroert wordt er niet anders van! En dit punt is, dat de mensheid in haar totaliteit en ieder mens in het bijzonder schuldig staat aan de gruwelen en het onrecht, dat door en onder die mensheid wordt gedaan.

In die geest is er trouwens ook door vele commentators en redakteuren over geschreven. Een frappant voorbeeld hiervan was een "religious editorial" in The London Free Press van 27 juni j.l., dat ons door een vriendelijke lezer werd toegezonden. Ook de schrijver van dit editorial zoekt naar een oplossing. Hij schrijft onder meer: "The Protestant churches were weakened by their divisions. The strong Protestant denominations in Germany were pietistic. They revealed the ineffectiveness of personal piety." Het staat voor deze redakteur dus wel vast, dat persoonlijke vroomheid niet effectief is, geen tastbare of bruikbare gevolgen hebben kan, tenminste niet voor het nationale en internationale leven. En hierin is hij de vertolker van veler gedachten.

De schrijver van dit "religious editorial" zegt, dat de kerk meer militant had moeten zijn. De toneelschrijver Hochuth zegt, dat voornamelijk de Paus wel eens wat meer had mogen doen dan alleen maar zwijgen. Eichman wijst naar zijn superieuren als degenen, die verantwoordelijk waren. En zo blijven wij maar boompje verwisselen. Zo wordt het bloed van Jezus Christus gestopt en kan het de zonden, die wij bedrijven, of waaraan wij als lid van de mensheid deel hebben, niet bedekken. "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn woord is niet in ons." (I Joh. 2)

Het is geen kleinigheid om te erkennen, dat wij mede schuld dragen aan het leed in de wereld. Schuld erkennen is altijd erg moeilijk. Een klein auto-ongeval kan er het klaarste bewijs voor geven. Is het niet altijd helemaal of grotendeels de schuld van die andere chauffeur? Bij de kleinste kinderen vinden wij al de hardnekkige poging om de schuld op de ander te schuiven. Schuld bekennen ligt ons niet. Maar daarom is die schuld er wel. Heel vroeger, in het begin van de menselijke historie, hebben wij niet gewild dat God Koning over ons zou zijn. En dit miskennen van Gods Koningschap heeft alle misstanden in de wereld en in ons eigen leven tengevolge. Hebben niet allen de Heiland, toen Hij het diepst het lijden van de verzoening droeg, verlaten? En dat waren nog wel degenen, die van het begin aan bij Hem geweest waren. En wij zouden precies hetzelfde gedaan hebben, want wij allen, niemand uitgezonderd, staan aan de andere kant, tegenover God.

Jacob Revius heeft het gezien, toen hij dichtte:

't En zijn de Joden niet, Heer
Jesu, die u kruisten,
Noch die verraderlijk u togen
voor 't gericht.
— — — — — — — — — — —
Ik ben 't, o Heer, ik ben 't die
u dit heb gedaan,
Ik ben de zware boom die u
had overlaan,
Ik ben de taaie streng daarmee
gij gingt gebonden,
De nagel en de speer, de geesel
die u sloeg,
De bloed-bedropen kroon, die uwe
schedel droeg:
Want dit is al geschied, eilaas,
om mijne zonden.

Dit betekent uiteraard niet, dat wij daarom de hand op de mond moeten leggen en over het onrecht in de wereld zouden moeten zwijgen. Want het erkennen van schuld, het zien van eigen aandeel in de schuld van de wereld, is niet iets wat men uit zichzelf heeft. Wij zien er niets van, als de Heilige Geest het ons niet laat zien. Het is de Geest die van zonde overtuigd. Als wij dus opkomen voor het recht, of dit nu nationaal of internationaal is, of het betreft onze gezinsverhoudingen of de arbeidsverhoudingen, of waar wij het ook vinden, dan doen wij dit alleen, omdat God het recht heeft hersteld in Zijn Zoon, en wij niet anders zijn dan Zijn knechten. Wij doen het niet, omdat wij beter zijn dan anderen. Als wij niet zien, dat wij schuldig zijn en mede schuld dragen aan wat er in de wereld gebeurt, kunnen wij ook de verlossing niet zien. Alleen het erkennen van de schuld en het geloof, dat Christus "alles op Zich geladen heeft", geeft grond voor getuigenis. Want dan gaat het niet om ons, maar om Hem. Dan kan de kerk niet zwijgen in de wereld, maar moet zij zich verzetten, tegen "alle heerschappij, die zich tegen God verzet", of die heerschappij nu naar voren komt in de jodenvervolging in Duitsland of in de verborgen hoeken van ons eigen private leven.

Als iemand, zoals de schrijver van het "religious editorial" in The London Free Press meent, dat "personal piety ineffective" is, dan is toch het beginpunt al weer gemist. Het grote werk, dat God in Zijn Zoon volvoert in de wereld, kan alleen worden gezien als ik persoonlijk schuldig sta en persoonlijk verlost wordt. Dan zie ik ook de schuld van de wereld, waarin ik mijn aandeel heb, — en dán kan ik de redding van de wereld zien.

Schuldbelijden is nodig, — tot behoud van ons leven, — tot behoud van de wereld.

D.F.

---

*) The Struggle for a Soul," by William L. Hull, Doubleday & Comp. Incorp., New York, 1963.

OLYMPISCH VUUR ONTSTOKEN

De "Hoge Priesteres" Aleca Katselli overhandigde 21 augustus j.l. in Olympia de toorts met het Olympisch vuur aan de Griekse hardloper Evangelos Marcellus, die de eerste étappe van de tocht naar Tokio voor zijn rekening nam.

Een Veranderde Maatschappij

② VERANTWOORDELIJKE MAATSCHAPPIJ

door Paul Tameling

Vele verbeteringen hebben plaats gevonden sinds de eerste acties voor sociale gerechtigheid gedurende de vorige eeuw. Van kinderarbeid en zware vrouwenarbeid is vandaag geen sprake meer. De lange werktijden zijn ingekort. De lonen zijn verbeterd. Veiligheidsmaatregelen zijn overal vereist. Kortom: de sociale actie is niet zonder vrucht geweest.

Ook op het gebied van het bedrijfsleven is er veel veranderd. Het kapitaal stroomt niet meer voornamelijk in de beurs van de directeur. Immers de grote bedrijven zijn veelal vennootschappen geworden waar meer directeuren met de zaken zijn belast en bovendien verantwoording zijn verschuldigd aan de aandeelhouders. Het is vandaag eerder een spreiding van kapitaal dan een opéénhoping ervan.

Deze veranderingen — ten goede — hebben echter niet alle problemen opgelost. Sommige hedendaagse problemen op het gebied van "labour" en "management" zijn uitwassen van de sociale acties. De vakverenigingen b.v. hebben momenteel te grote macht zodat ze het economische leven in gevaar brengen. In de voortgaande sociale actie gaat het vandaag daarom niet om de "proletariër" alleen. Het vraagstuk is nu: hoe kweken we een verantwoordelijke maatschappij, waarin de juiste verhouding wordt gevonden tussen werkgever en werknemer, tussen "labour" en "management".

Dat is Kuyper's ideaal altijd al geweest, namelijk, de herkerstening van het maatschappelijke leven. Hij beijverde zich niet alleen voor verbeterde toestanden van de arbeider, maar drong ook aan op verantwoordelijkheidsbesef bij de werkgever. Zijn ideeën mochten eerder van toepassing zijn voor het gildewezen dan voor de moderne industriële aanpak; zijn ideaal was in principe gezond: het vormen van een gebalanceerd geheel.

De Wereldraad van Kerken heeft ook op het idee van een verantwoordelijke maatschappij gewezen. In één van haar rapporten zegt ze:

> Ernstige problemen zijn verbonden aan de grote invloed van georganiseerde groepen, zoals vakbonden en organisaties van werkgevers, boeren of van hen, die vrije bedrjiven uitoefenen. Christenen dienen het standpunt in te nemen, dat deze groepen **verantwoordelijk** moeten zijn jegens het geheel van de samenleving (vet van mij), dat de leiders verantwoordelijk moeten zijn tegenover de leden en dat de leden op verantwoordelijke wijze aandeel in het organisatie-leven dienen te nemen.

Dit moet m.i. ook het doel zijn van elke christelijk sociale actie.

Het gevaar is echter dat wij in Canada en de States in eenzijdigheden vervallen. Wij becritiseren de labour unions in hun huidige vorm van bestaan — en terecht — maar wij verwaarlozen soms de werkgever tot verantwoordelijkheidsbesef aan te manen. Moet de union dan per sé als een stok achter de deur staan? Sommige dominees vergelijken de unions met het Beest uit Openbaring 13, hoewel we het machtsmisbruik van de werkgever toch niet bepaald met een mak huisdiertje kunnen vergelijken. Wanneer het evangelie op het sociale leven zal worden toegepast, moet het op beide fronten geschieden.

Bovendien moeten we niet de indruk geven dat onze taak zich bepèrkt tot het vrijwillig aansluiten van een vakvereniging zodat niemand met zijn geloofsovertuiging in moeilijkheden geraakt. Dit is slechts een onderdeel van onze taak. Wij moeten een programma voorstaan dat een verantwoordelijke maatschappij bevordert. De christelijk sociale actie heeft daarom nationale betekenis. Het is dan ook onjuist om over een christelijke union of christelijke frontvorming te spreken als een 'power-group', alsof het een zaak is van 'met-je-ellebogen-werken'. Dan begint het te lijken op touwtrekken waar werkgevers en werknemers hun krachten meten. Zo bevordert men geen sociale gerechtigheid; zo dient men zijn land niet; evenmin moet deze methode als christelijk worden gekwalificeerd.

Vervolgens komen in onze bezinning op een verantwoordelijke maatschappij principiële èn technische vragen aan de orde. Niet alleen principiële vragen, hoe belangrijk deze ook mogen zijn. Wij moeten ook de technische vragen onder het oog zien. Met andere woorden: we moeten ons bezig houden met de uitwerking van onze principes betreffende een verantwoordelijke maatschappij. Dit is geen kleinigheid! Vraagstukken zoals: machtsvorming en mededinging; aanvaardbare inkomstenbelasting; maatschappelijke zekerheid en sociale verzekering; de plaats van de arbeider in de onderneming (ik citeer hier enkele onderwerpen welke besproken worden in het boek **Verantwoordelijke Maatschappij**, uitgegeven ter gelegenheid van 40 jaren christelijk-sociale ondernemersarbeid) moeten worden bestudeerd. Dergelijke ingrijpende vragen moeten door vakmensen worden behandeld. Het is daarom van belang om onze studenten die rechtswetenschap en economie studeren warm te maken voor christelijk sociale actie. Onder deze mensen leeft wel eens de gedachte dat we vooral predikanten nodig hebben. We hebben echter niet minder juristen, economen, psychologen en medici nodig. Tot dusver waren de onderwerpen op de conferenties te Unionville en Banff veelal filosofisch gericht. Wij zullen echter de andere wetenschappen niet moeten verwaarlozen. Ook op deze gebieden doen zich vragen voor die in bredere kring de aandacht verdienen.

(Vervolg op pag. 2)

INGEZONDEN

"Respecteer mijn Christelijke Principes"

De late editie van het dagblad "The Telegram" in Toronto had het bovenstaande als kop pal boven aan de voorpagina, over vijf kolommen heen. Zo keek ieder die op 1 augustus de krant zag er gelijk tegen aan "Respect My Christian Principles". Als het ware een vraag die aan een ieder werd voorgelegd ter overweging.

Kennelijk wel een vraag die de gemoederen fel in beweging brengt, want CUPE, de Canadian Union of Public Employees had al jaren "neen" gezegd; "wij respecteren die niet". De gemeenteraad van Weston, die de vraag nogmaals via een brief en ten overvloede uitgelegd door een vertegenwoordiger van het Committee for Justice and Liberty, kreeg te overwegen, liet ook al een "neen" horen. En zodra de dagbladen, de radio en de TV van de vraag hoorden, kwam daar ook onmiddellijke reactie.

Mr. Van Manen, reeds negen jaar werkzaam bij de gemeente Weston was te kennen gegeven dat hij spoedig gedwongen zou worden financiële steun te verlenen aan een afdeling van de CUPE. Reeds eerder waren hier moeilijkheden over geweest. Al jaren had deze afdeling hem dwars gezeten om hem maar te bewegen lid van de bond te worden. Dit weigerde Mr. Van Manen echter, omdat deze bond niet God's almacht erkent en respecteert, en actieve steun verleent aan de NDP, de socialistische "New Democratic Party". Bij zo'n weigering heeft CUPE het nog nooit laten zitten. Ook nu niet. Hoewel Mr. Van Manen de enige was die geen lid was, hoewel hij actieve steun geeft aan de Christelijke vakbeweging, hoewel hij bovendien meerdere malen zijn bereidheid had te kennen gegeven een bedrag gelijk aan het CUPE lidmaatschapsgeld aan een liefdadigheidsinstelling af te dragen, toch moest hij CUPE gehoorzamen. Bij de onderhandelingen over de nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst wist CUPE de zogenaamde "Rand formula" in het contract te krijgen. Dit zou betekenen dat Mr. Van Manen zou moeten betalen aan de bond om zijn baan te behouden.

De collectieve arbeidsovereenkomst moest slechts bekrachtigd worden door de gemeenteraad van Weston en op de avond dat dit besproken zou worden was ook het genoemde laatste schriftelijke verzoek van Mr. Van Manen ter tafel, *en* een korte uiteenzetting van onze C.J.L. Foundation.

Gelijk na de opening van de gemeenteraadsvergadering kreeg een onzer vertegenwoordigers gelegenheid ons stuk voor te lezen. Dat was gauw gebeurd, en vragen waren er niet. Kennelijk waren de aangeroerde kwesties volkomen duidelijk voor de gemeenteraadsleden, zodat tot de orde van de dag, (in dit geval "de avond"), kon worden overgegaan. Druk werd er gehandeld over aangelegenheden als de hinderlijke rook van een fabriek, het vullen van gaten in een straat, waar een der gemeenteraadsleden nogal opgewonden over werd, de aanleg van riolering en het onteigenen van een parkeerterrein. Na bijna twee uur besteed te hebben aan dit soort problemen, kwam ook de nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst met CUPE op tafel, inclusief de "Rand formula", *met* een motie om dit contract goed te keuren. Toen werd natuurlijk ook Mr. Van Manen's brief besproken, zijn verzoek om vrijgesteld te worden van steun aan een niet-Christelijke organisatie. Dit verzoek vond niet veel genade in de ogen van de gemeenteraad. Slechts één gemeenteraadslid was er, dat Mr. Van Manen steunde. "Op wiens verzoek was de gedwongen betaling naar voren gebracht? Door de union? En was Mr. Van Manen ook nog gehoord door het onderhandelingscomité? Dat was niet nodig? Legde het geen gewicht in de schaal dat Mr. Van Manen hier al negen jaar werkte? Was het de andere gemeenteraadsleden niet bekend dat het geheel niet ongewoon was om uitzonderingen te maken in een contract " enz. enz.

Het mocht echter niet baten, het gezeur moest maar eens uit zijn want deze man was, (volgens een lid van de raad) een doorn in het vlees van de union, hij verstoorde de harmonie (!).

Het contract werd goedgekeurd, en dat was het einde van de vergadering! Een poging op 't laatste ogenblik namens ons Committee om te trachten enige der doorzichtige excuses recht te zetten, gelukte niet. Het wachten was nu slechts op een laatste verzoek een goedkeuring te tekenen, of wellicht slechts op de dag dat de steun automatisch van de loon-cheque afgehouden zou worden.

Gelijk barstte de publiciteit weer los, en het blijkt wel dat men voelt dat dit niet maar een gewone weigering uit eigenbelang is. O ja, een gemeenteraadslid zei dat wel, en de grote baas van CUPE maakte wel minder vleiende opmerkingen over gewoonten uit zekere gedeelten van Europa en uit Zuid-Afrika. (Deze persoon, Mr. Pat O'Keefe is zelf een rasechte Ier, vandaar "zekere" gedeelten van Europa). Toch gaven de koppen in de krant aan, waar het om ging, en kon de berichtgeving vrij zuiver genoemd worden, en ook was een kort interview op TV buitengewoon verhelderend te noemen.

Een redacteur van The Telegram (oplage ongeveer 300.000), vond kennelijk dat er wel iets aan de hand was, en wijdde er een hoofdartikel aan. Een verblijdend hoofdartikel, want het eindigde, na een uiteenzetting van de situatie, onder verwijzing naar het vroeger gebeuren met de heren Bonvanie en De Haan, en het gebeuren met Mr. Knevel, met de volgende zinsnede: ". . . het behoeft toch niet het vermogen van redelijke mannen in de union en in de gemeenteraad te boven te gaan een oplossing te vinden welke hem in staat zou stellen te blijven werken zonder zijn principes geweld aan te doen". (" . . . a compromise which would allow him to stay without offending his principles should not be beyond the capacity of sensible men in the union and the town government".)

Is het niet wonderbaarlijk zoals de Here toch in de harten van de mensen werkt? We behoeven heus niet op "successen" te rekenen, maar we moeten toch wel erkennen dat God voor ons werkt!

Nog een ander punt is vermeldenswaardig, namelijk dat de lijnen zich vaak scherp gaan aftekenen. Zo was Mr. Pat O'Keefe, voorzitter van CUPE, zo vriendelijk openlijk aan de Globe & Mail mede te delen: "CUPE is not a Christian organization". Dit wisten velen van ons al, maar het helpt als het open wordt erkend!

Tenslotte mogen we nog mededelen dat wij reeds rond $900,- voor onze actie in British Columbia ontvangen hebben, voor het "geval Mostert". In zeg drie weken tijds. Hartelijk dank voor uw medewerking, of u nu een dollar stuurde of vijfenzeventig, wij zijn erg dankbaar voor het bewijs dat ons werk in uw hart leeft!

Wij schreven al dat wij niet twijfelden of de 5.000 dollar nodig voor het geval komt er. Wij zullen verdere ontwikkelingen publiceren zodra deze plaatsvinden.

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Juctice and Liberty),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

Langste brug van Nederland gereed

Kosten 45 miljoen gulden

De glorie van de Moerdijkbrug is voorbij. Op 20 juli a.s. werd de Haringvlietbrug geopend en met zijn 1,2 km lengte is deze de langste brug van Nederland. De brug is ontworpen in het kader van het Deltaplan maar zou eerst rond 1968 gereed zijn. Een actie van verschillende gemeenten had tot gevolg dat de brug eerder tot stand kwam.

De brug bestaat uit tien overspanningen van 196 m. en één overspanning van 80 m. plus een basculebrug. De breedte van de brug is ruim 25,5 m. De brug bezit twee hoofdrijbanen van 8,25 m. terwijl de brug over de gehele lengte zal worden verlicht. De totale bouwkosten voor de brug bedragen ongeveer 45 miljoen gulden. Dit is zo'n groot bedrag dat het in de vorm van harde zilveren guldens een stapel zou vormen van 90 km hoogte!

De brug staat op 11 pijlers en die rusten weer op palen van 20 tot 28 m. lengte. Omdat de brug zo groot is heeft de temperatuur een grote invloed op de lengte. Afhankelijk van het weer, zal de brug ongeveer 30 cm korter of langer zijn. Speciale glijplaten vangen deze 'groei' en het krimpen op.

De brug is een van de knapste staaltjes van techniek in Nederland. Van 1961 tot juli 1964 heeft men hard aan de bouw gewerkt; dat moest ook wel want van de totale beschikbare bouwtijd bleek in de harde praktijk ongeveer 40% een weersgesteldheid te hebben waarbij niet gewerkt kon worden.

De brug ligt tot halverwege het Haringvliet en eindigt daar op het verkeersplein Hellegat. Van dit verkeersplein loopt een dam naar Overflakkee. Er moet nog een dam komen — de Volkerakdam — van het Hellegat naar Noordbrabant, zie kaart. Deze verbinding is omstreeks 1967 gereed.

Voor de bouw van de langste brug van Nederland heeft men o.a. gebruikt: 3,5 km heipaal, 30.000 vierkante meter zinkstukken, 1500 ton wapeningsstaal en 4200 ton stalen damwand.

Voorlopig is de brug van grote betekenis voor Goeree-Overflakkee. De brug krijgt echter op slag internationale betekenis als de andere werken in de Zeeuwse wateren gereed zijn. Eind van dit jaar komt de Grevelingendam gereed en in 1965 komt het wereldwonder van de 5 km. lange Oosterscheldebrug gereed. Er ontstaat dan een directe autoweg Rotterdam—Zeeland, die de afstand naar Middelburg met 90 km zal verkorten! In de toekomst komt de Zoomweg van Den Haag — via Vlaardingen en Haringvlietbrug naar Antwerpen te lopen. In dit verband wordt de Haringvlietbrug een kernverbinding in de as: West-België—Randstad Holland.

De brug werd met veel feestelijk vertoon geopend maar er is toch een donker randje. Immers, deze brug is — voorlopig — de enige brug in Nederland waar men tol zal gaan heffen. Er is nog een wolk aan de verkeershemel. De aanvoerwegen naar de brug zijn niet op tijd gereed en nu moet al het verkeer over de te kleine brug bij Barendrecht. Er komt wel een nieuwe 'Barendrechtsebrug', maar die kan op zijn vroegst pas over drie jaar gereed zijn. Voorlopig moet het verkeer van 1964 het doen met een Barendrechtsebrug uit de vorige eeuw. Hier heeft de scheepvaart bovendien nog voorrang op het wegverkeer en elke dag gaat de brug vele malen open.

Een Veranderde Maatschappij

(Vervolg van pag. 1)

De bezinning op technische aangelegenheden mag de principiële bezinning niet verdringen. Integendeel. Zij moet juist uiting geven van de principiële motieven en richtlijnen. Wij mogen daarom niet bij het theoretische ophouden. Hoe kunnen we beter onze naaste dienen dan met **daden.** Wat heeft men aan een garagehouder die u haarfijn kan vertellen wat er aan uw auto mankeert, maar niet in staat is het euvel te verhelpen? Die hulp heeft de werkgever en de werknemer ook nodig. In onze gecompliceerde wereld raakt men gemakkelijk verdwaald in het doolhof van het maatschappelijk leven. De werknemer moet zich telkens aanpassen aan de veranderde behoeften, de modernere machines, de zware concurrentie. We hebben daarvan in ons vorig artikel iets gezien. Maar de werknemer heeft ook hulp nodig. Hij moet worden beschermd. Hij moet worden voorgelicht, zodat hij enig idee heeft van de problemen en tenminste niet het gevoel krijgt dat hij het verlengstuk van een machine is.

Wij hebben deskundige mensen nodig. Dat is echter niet genoeg. Zij moeten belang stellen in de **mens.** Niet in de grootte van de organisatie of de machtsinvloed op politiek gebied.

Wij zullen ook ten opzichte van onze tegenstanders met concrete plannen moeten komen. Deze hebben zo vaak holle leuzen gehoord. Daar trappen ze niet meer in. Wij moeten het hun duidelijk maken dat we het eerlijk menen de mens in de maatschappij van vandaag te helpen.

Er is nog een andere oorzaak waarom m.i. praktische plannen noodzakelijk zijn. Het is onder ons bekend dat er geen eenstemmigheid heerst over christelijke vakverenigingen. De series artikelen gepubliceerd in **Reformed Journal** zijn daarvan het bewijs. Deze artikelen waren meestal van principiële aard. Toch verdient het m.i. aanbeveling om de zaak meer van de praktische kant te benaderen. Dan komt men er **midden in** te staan. Dan komen er vragen waar we tesamen niet zo maar voor uit de weg kunnen gaan. Welke soldaat kan beter over de oorlog meespreken dan hij die in de vuurlinie gezeten heeft? En dan komen ook de principiële vraagstukken beter uit de verf. Hoe men ook over Goldwater denken mag, het wordt wel duidelijk dat een vraagstuk als de taak van de regering èn de vrijheid van de individu weer een punt van discussie is. Dit geldt Canada evengoed. Want de redacteur van **Canada Month** schrijft n.a.v. de politieke gebeurtenissen in de States: "Brutally misled though we have been by our intellectual elite, there is no cause to dispair that the libertarian torch burns afresh only in another land. The idea of individual human worth is not the special property of Americans or of any political faction or party. Canadians, old and new alike, have as much mettle, as much courage and will to throw off the web of fraud and contempt that has entangled us these many years."

"Issues" worden weer naar voren gebracht. Het pragmatische heen en weer geschommel schijnt ook niet het 'je ware' te zijn. En wat betreft 'labour' en 'management' lezen we in **Canadian Journal of Theology** in een artikel over "The Church and the Workers"

At the beginning of this paper I suggested that our economic system (including property and labour laws) bars them (the industrial worker) from **individual** responsibility in their work. However, the workers have answered by showing **corporate** responsibility through labour unions. The labour union is far from perfect and may now in Canada be entering serious crisis! (exclamation mark mine) Nevertheless, men and women still give time, work, and loyalty to it, risk unemployment, physical injury, bad public relatioss, and other real hardships for it. They do it not chiefly for higher wages or shorter hours but so that they can win some control over their lives. This is a humane and godly goal. The Church as a whole has never seriously examined it. Let the Church (in ons geval zouden we zeggen de christenen) use this time of waiting to look carefully at the factory and the labour movement and ask: "What is God now doing in modern industry?"

Christelijk sociale actie is dus toch niet beslist 'typical Dutch'. Zou het niet uitgerekend onze taak zijn de helpende hand te bieden? Wij met onze levensbeschouwing en met onze ervaring?

EEN STUDIEPLAN TER BEKOSTIGING VAN UNIVERSITEITSOPLEIDING

(Canadian Scene) — Vier jaar geleden heeft een groep vooraanstaande Canadezen de Canadian Scholarship Trust Foundation opgericht, een vereniging op niet-commerciële basis, die elk gezin de praktisch mogelijkheid biedt een universiteitsopleiding voor hun kinderen te financieren. De kosten variëren van $ 9.00 tot ten hoogste $ 25.00 per maand, terwijl de ouders indien zij daar de voorkeur aan geven, hun kinderen ook kunnen doen inschrijven door de directe betaling van het gehele bedrag. Dit plan werkt als volgt: een kind van 4 jaar wordt ingeschreven door het betalen van $ 950.00 ineens. Gaat hij aan een universiteit studeren dan krijgt hij het eerste jaar zijn $ 950.00 terug min $ 100.00 lidmaatschapskosten, waarin ook alle administratiekosten zijn begrepen, dus $ 850.00. Slaagt hij dan het eerste, tweede en derde jaar dan komt hij telkens weer in aanmerking voor een gelijk aandeel van het cooperatieve fonds, dat op $ 1500.00 wordt geschat. In het geheel krijgt hij dus voor zijn $ 950.00 in totaal $ 5350.00 terug. Het kind moet zijn ingeschreven voor het de 8-jarige leeftijd heeft bereikt.

Het geld wordt gespaard door betalingen per maand, kwartaal of half jaar, of in een bedrag aan het begin. Het wordt gestort op een rekening van de Eastern and Chartered Trust Company en worden bijgeschreven in een gewoon bankboekje. De rente daarvan komt daar echter niet bij. Die gaat naar het Canadian Scholarship Trust Fonds. De bankrekening blijft te allen tijde in het bezit van het lid en kan dus eventueel als zakelijk onderpand worden gebruikt. Wenst men het lidmaatschap te beëindigen, dan kan het geld met een termijn van 60 dagen worden opgevraagd, waarvan dan de $ 100.00 lidmaatschapskosten worden afgetrokken. De gemaakte rente blijft echter in het fonds. Komt het lid te overlijden, dan behoeft er niet verder te worden betaald, terwijl het kind toch dezelfde rechten blijft behouden als voordien.

Blijkt later dat een kind meer geschikt is voor een vak- of technische school, dan kan, wanneer het de 8ste of 9de klas heeft bereikt, het spaargeld worden overgeschreven naar een zogenaamd "technological conversion plan". De tot die tijd gemaakte rente blijft in het universiteitsfonds, maar de verdere te verdienen rente wordt verdeeld tussen tweede en derdejaars studenten van technische scholen.

Uit de geweldige belangstelling die dit plan heeft ontmoet is wel gebleken welk een grote behoefte er op dit gebied bestaat. Sinds 1960 hebben meer dan 40.000 leden meer dan 4 miljoen dollar gespaard. Hebben deze hun betalingen voltooid, dan zal het totale bedrag 40 miljoen dollar zijn. Ouders, grootouders, peet-ouders en anderen die geïnteresseerd zijn in de toekomst van de kinderen, hebben de nieuwe inschrijvingen opgevoerd tot meer dan 1000 per maand. De voorzitter van de stichting, de heer Peter Wright, B.E., Q.C., verwacht dat in de toekomst een getal van 50.000 nieuwe inschrijvingen per jaar zal worden bereikt. **Nadere inlichtingen kunnen worden verkregen bij de Canadian Scholarship Trust Foundation, 160 Eglinton Avenue East, Toronto 12 of bij afdelingen van de Eastern and Chartered Trust Company in de verschillende grotere steden van Canada.**

De Echte Eau de Cologne
Vraag naar deze fles met
HET BLAUWE ETIKET
BOLDOOT
ANNO 1789
Alleen vertegenwoordiger voor Canada:
FRED. R. VANDERVELDE,
P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
·'8 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

Moe Ma?

U kunt heel wat werk besparen, zodat U 's avonds niet zo doodmoe bent. Koop een EXCELSIOR Stofzuiger. Uw man zal voor zijn plezier hiermee het huis voor U schoonhouden . . . Wanneer hij niet het open haardvuur er mee schoonzuigt (of iets dergelijks) heeft U voor vele, vele jaren dagelijks plezier van deze Beste Nederlandse Stofzuiger.
Onderdelen hebben we steeds in voorraad en wij garanderen ze voor 100%. Vraag Uw Nederl. Handelaar er U één te tonen.

JANKOK
IMPORTEUR
5250 Yonge Street - Willowdale, Ont.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.
Please inform us immediately of any change in your address.

Verwereldlijking ①

door Prof. S. U. Zuidema

Wij kennen allen deze uitdrukking. Wij hebben er ons ook allen een zeker begrip van gevormd. Voor ons allen betekent verwereldlijking iets, dat niet deugt, wat eigenlijk niet moest gebeuren, waarvoor wij op onze hoede moeten zijn en waartegen wij de geestelijke strijd moeten aanbinden.

Zo betekent het ook voor allen een gevaar, dat ons steeds opnieuw besluipt, dat op de loer ligt, en dat ons op verraderlijke wijze overvalt. Het komt te paard op ons af, en, als wij er van verlost worden, gaat het slechts te voet, stapvoets, van ons weg. Het overvalt ons overnacht, en het ontwijkt het daglicht. Zoals alle "boze" werken.

Trachten wij wat nader te beschouwen, dan geeft de uitdrukking zelf reeds enige opheldering. Zij houdt toch in, dat iemand, in zijn hart of in zijn gedrag of in beide, of ook dat heel een gemeenschap almeer "wereld", en wel almeer **werelds** wordt. Om met de Bijbel te spreken: Dat iemand bezig is, al meer "uit deze wereld" te zijn, en al minder "niet van deze wereld". Het synoniem, "secularisatie" wijst terug naar het Latijnse woord "seculum", en doet denken aan het Griekse woord "aeoon", die beide verwijzen naar de tijd, een tijdsperiode, en naar dat in een bepaalde tijd overheerst. Zo b.v. in Romeinen 12, waar de apostel schrijft: "En wordt aan deze wereld, deze aeoon, niet gelijkvormig". De wereldse geest van een tijd krijgt bij verwereldlijking klem op onze harten, vat op onze gedragingen.

Duidelijk is ook, dat verwereldlijking enkel in de kerk, bij Christenmensen kan plaats vinden. De wereld kan niet meer verwereldlijken, daar zij reeds door en door werelds is. Maar de christen, de christenheid, de kerk kan verwereldlijken. Gods volk.

De Bijbel geft daar talloze voorbeelden van. Het volk Gods in de bedeling van het Oude Verbond, stond bij herhaling aan dit gevaar bloot, werd gedurig door het proces der verwereldlijking bevangen, en bewoog zich daarmede keer op keer aan de rand van de ondergang. Als volk van God. Juist in zijn eigen, unieke kwaliteit als het uitverkoren volk van God. Het schakelde zich als Volk des Heren uit, om zich gelijk te schakelen met de omliggende heidense wereld, door haar gebruiken, haar zeden, haar cultus (eredienst), haar goden, haar zedeloosheid en sexuele perversiteiten over te nemen. Het verloor daarmede eigen gelaat, eigen gestalte, eigen vorm, het werd aan hen "gelijkvormig", en ontzonk aan zijn God en aan de dienst van zijn God, aan de vreze des Heren.

Dit wezenskenmerk van verwereldlijking zullen wij steeds in het oog moeten houden, wanneer wij ons op het karakter van verwereldlijking willen bezinnen. Verwereldlijking en ontkerstening duiden beide op hetzelfde verschijnsel, maar vanuit een verschillende gezichtshoek: het christen-zijn en de macht van het christelijk geloof en de christelijke levenswandel worden, als wij over ontkerstening spreken, als uitgangspunt genomen, en het verkwijnen en uiteindelijk verdwijnen hiervan houdt de blik gevangen. Maar bij verwereldlijking wordt de toename van de macht van het wereldse-mens-zijn, van "de wereld" in overweging genomen. Doch beide onderscheidingen hangen met elkaar onafscheidelijk samen; waar ontkerstening plaats vindt, vindt tegelijkertijd verwereldlijking plaats; en verwereldlijking kan alleen bestaan, waar ontkerstening op gang kwam.

Verwereldlijking is dan ook zelf een christelijke onderscheiding, evenals ontkerstening dit is. Ze is het in zeker opzicht nog veel dieper dan ontkerstening. Immers, een niet-christen zal, zeker als geschiedschrijver, het verval van het ontzag voor Gods Woord, nadat dit gezag een tijdlang, een periode, enkele eeuwen misschien algemene erkenning en eerbiediging vond, niet ongenegen zijn te bestempelen als ontkerstening. Maar het wordt hem te machtig, om ditzelfde proces ook als verwereldlijking te kwalificeren. Omdat, waar over verwereldlijking gesproken wordt, zeer duidelijk niet enkel maar een oordeel, doch een afkeurend oordeel, een diskwalificatie wordt uitgesproken, en dat vanuit en op de grondslag van de christelijke levensovertuiging. "Christus of de wereld" is een alternatief, dat enkel door een christen gesteld en aanvaard kan worden, waarbij hij ook voor eigen besef niet op een tweesprong staat, maar waarbij kennelijk slechts de keuze voor Christus verantwoord wordt geacht, en de keuze voor de wereld als verwerpelijk. De wereld is "slechts" de wereld, maar Christus is niet "maar" de Christus.

Vandaar, dat, wat vanuit het christelijk geloof als verwereldlijking wordt betreurd, bestreden en afgebeden, van buiten het christelijk geloof — hoe spijtig ook dikwijls beleefd — ten diepste als een bevrijding, een emancipatie, en — om een de laatste eeuw al meer veldwinnend woord te gebruiken —, als een verlossing uit 's mensen **zelfvervreemding** wordt toegejuicht, en als een onvervreemdbaar goed van het Westen wordt uitgeroepen.

Christelijk geloof is naar dit inzicht per definitie een vorm van zelfvervreemding, van zelfonteigening, van verlies van 's mensen zelfbeschikkingsmacht. De afval uit het christelijk geloof en uit de bindingen, die de gelovige eerbiediging van het gezag van Gods Woord meebrengt, behoeft dan ook in deze visie geen verlies te zijn: ze kan een hoog genoteerd winstpunt betekenen. Het ligt er in deze visie maar aan, waar die afval toe leidt. Want een nieuwe antithese wordt nu uitgeroepen: die tussen de mens, die zichzelf en eigen zelfbeschikkingsmacht respecteert, en de mens, die hiervoor geen respect opbrengt, en aan deze norm van het zelfrespect ontzinkt.

Het is van hoog gewicht, voor deze stand van zaken een open oog te hebben. De antithese tussen: van Christus of van de wereld, wordt enkel door degenen, die van Christus zijn, als de ware, wettige en onverzettelijke antithese erkend. In leer en leven, visie en gedrag. Maar zij is van het toneel verdwenen, zodra het christelijk geloof verdwijnt. Dan wordt zij onherroepelijk door een andere antithese vervangen. Welnu, het is heel niet ondienstig, er met nadruk op te wijzen, dat geen christelijk geloof bestaansmogelijkheid heeft, indien het het stellen van zulk een andere antithese niet als één der vele normen van radicale verwereldlijking blijft onderkennen, bestrijden en afbidden. Het laten vallen van deze Bijbelse, en daarom ook christelijke, onderscheiding is het begin van het einde van het christelijk geloof en van de betekenis van dit geloof voor de christenmens in zijn handel en wandel in deze bedeling. Laat hij deze onderscheiding vallen, dan heeft hij zich laten **gelijkschakelen** met de wereld, met háár algemeenheid, haar wéreldse algemeenheid en haar wéreldse algemeengeldigheid en met haar wéreldse overtuiging van de algemeengeldigheid van de nieuwe antithese, die uit haar midden opkomt, en die door haar gedicteerd wordt: in allerlei vorm, maar in de grond steeds opnieuw een wereldse antithese, die in elk geval voor zich het recht opeist en zichzelf de roeping toebedeelt, om de "Bijbels-christelijke" antithese als een valse en mensonwaardige te verwerpen en uit te schakelen, of, bij verregaande tolerantie, als een secundaire of bijkomstige van haar kracht te beroven.

Voor de Westerse beschavingskring, waarin wij verkeren, heeft o.i. de Franse Revolutie nog het duidelijkst de nieuwe these en antithese tot uitdrukking gebracht door haar **strijd** voor vrijheid, gelijkheid en broederschap, en door gaar **geloof** in vrijheid, gelijkheid en broederschap zowel als wet als ook als evangelie, als norm en als bereikbaar en althans wenkend ideaal.

Alle drie woorden kunnen tot op zekere hoogte elkander vervangen en voor elkander instaan. De vrijheid bedoelt vrijheid van gezag, en dientengevolge de gelijkheid van alle mensen in elk onderling verband. Het einde van een verticale, hierarchische opbouw der menselijke samenleving. Er zijn geen superieuren en er zijn geen ondergeschikten. Er zijn geen superieuren, die anderen onder hun gezag mogen stellen, en zodoende aan anderen hun vrijheid der zelfbeschikkingsmacht ontnemen. Maar alle mensen zijn gelijk: ze staan naast elkander, in horizontale gelijkheid, gelijkwaardigheid, gelijkberechtigdheid. Ongelijkheid zou het einde van de vrijheid betekenen, zoals onvrijheid het einde van de gelijkheid. En beide, vrijheid en gelijkheid betekenen broederschap. Geen paternale verhoudingen, doch enkel broederschapsverhoudingen; geen ongelijkheidsverhoudingen, en dientengevolge de weg gebaand voor een broederlijke verbondenheid van de gelijke vrijen en de vrije gelijken.

Weer als wet én als evangelie: het evangelie is gelegen in de prediking van de geloofwaardigheid der bereikbaarheid van een universele mondiale broederschap der gelijkgestelden en der geëmancipeerden; de wet in de oproep, dat ieder mens zich onder deze norm heeft te stellen, en eigen vrijheid en gelijkheid in dienst heeft te stellen van het ideaal der broederschap: het toekomstideaal, dat enthousiasmeerde omdat het een humaniteitsgeloof was, dat in de mens de oorsprong van eigen geluk en levensvervolmaking zag, zowel individueel als in de menselijke samenleving.

Met deze verwereldlijking van het christelijk geloof in het Koninkrijk Gods tot een geloof in een broederschapsrijk der mensheid, dat in de souvereine vrijheid van enkeling en volk gefundeerd werd, was intussen nog een merkwaardige metamorfose voltrokken. Te weten een metamorfose van het christelijk geloof en de Bijbelse Openbaring. Vrijheid, gelijkheid en broederschap in Jezus Christus, en in Hem in het Koninkrijk Gods zijn voor het christelijk geloof en de Bijbelse openbaring wet en evangelie, voor Christus allereerst wet en door Hem evangelie, voor de Christgelovige allereerst evangelie, en daarna in en binnen het Evangelie wet. Welnu, met de onmetelijke verwereldlijkingsbeweging, die zich met de Franse Revolutie doorzette en als de cultuurmacht voor het Westen vestigde, werden vrijheid, gelijkheid en broederschap uit het huis van het christelijk geloof ontvreemd, en, losgeweekt van het Koninkrijk Gods en van de Christus der Schriften, tot zelfstandige humaniteitsmachten gemaakt, die Christus en het Koninkrijk der hemelen overbodig maakten. Ze werden ontkerstend, ont-goddelijkt en aan Christus ontvreemd, om in de kapel der mensheidsreligie tegenover de kerk van Christus te worden geplaatst.

Voortaan houdt verwereldlijking van de christenmens in de Westerse cultuurwereld in, dat hij de vrijheid in Christus gelijkschakelt met de vrijheid van de zichzelf reddende en de fautonome mens; dat hij de gelijkheid in Christus gelijkschakelt met de gelijkheid van de gezagsloze mens, die slechts horizontale bindingen kan erkennen, en dan nog onder begin van vrijblijvendheid, en dat hij de gemeente van Christus en de broederschap in Christus' gemeente, de gemeenschap der heiligen, gelijkschakelt en gelijk laat schakelen met de broederschap der mensheid, en de humaniteit der mensheid.

Maar ook geldt voortaan, dat waar deze vorm van verwereldlijking niet geëerbiedigd wordt, niet minder dan de hierbij aansluitende vorm van antithese in werking treedt. Daaraan is niet meer te ontkomen. Het eigene van de vrijheid in Christus, die allereerst een vrijheid is van wet en vloek der zonde, kan niet meer tot zijn recht komen. En dat te meer niet, omdat de zonde, naar Bijbelse openbaring, de wetteloosheid is, d.i. de gezagsmiskenning en -verwerping van God in Zijn Woord en geopenbaarde wil.

Want de christelijke vrijheid is naar haar realiteit en naar haar idee de vrijheid, om God te dienen. Niet volgens de inspraak van eigen hart, maar volgens de geopenbaarde wil van God. Wederzijds verdragen beide vrijheidspraktijken en vrijheidsideeën elkander niet. Ze sluiten elkander uit. Ze excommuniceren elkaar. De ene vrijheidsidee en vrijheidspraktijk krijgt van de andere de antithese thuis. Er is hier een van tweeën één. Hetzelfde geldt, mutatis mutandis, van de gelijkheidsidee, en de gelijkheidspraktijken in beider kamp. Ze verdragen elkander niet. Ze kunnen hoogstens voor een tijd op voet van gewapende vrede met elkander samenleven. Ze verdragen elkander niet.

Er loopt door de Bijbel een gelijkheidslijn in de Bijbelse openbaring omtrent de mens. Allen zijn door God geschapen. Allen zijn ook in de zondeval betrokken. Johannes de Doper, die de wegbereider van Christus was, heeft het tweede er illustratief en door het woord in moeten hameren. Juist, omdat, waar deze gelijkheid niet erkend wordt, er voor de enigheid, en onvergelijkbaarheid van de Christus geen ruimte zou zijn, en het Evangelie der verlossing onherroepelijk zou moeten afketsen op 's mensen zelfwaardering en op de hierbij passende omgang van de mens met zichzelf. Hij doopte de doop der bekering of boetedoening. Niet maar van heidenen, maar ook van Joden. Dat viel zo op, dat hij er de naam van Johannes de Doper door verkreeg. Deze doop wees naar de gelijkheid van alle mensen, maar dan niet naar de gelijkheid van de waardigheid der menselijke persoonlijkheid, maar integendeel naar de gelijkheid der onwaardigheid der menselijke persoonlijkheid. Ook van zichzelf getuigde hij: Ik ben niet waardig. Des te meer reliëf kreeg zo de onvergelijkbaarheid van de Christus en Zijn onvergelijkelijkheid. Zo lag het in de lijn van Johannes de Doper, dat hij aanvankelijk weigerde, Christus op Diens verzoek te dopen.

(Wordt vervolgd.)

Als Jezus Komt

Wanneer de hemel wijken zal
en Jezus op de witte wolken,
gezeten voor het oog der volken,
zal komen met bazuingeschal —

wanneer de bergen wank'len zullen
en beven voor Zijn heil'ge voet —
wanneer Zijn gramme toornegloed
Zijn haters zal met schrik vervullen —

wanneer de brandend' elementen
ontbonden worden en vergaan —

Heer, wil ons dan terzijde staan
en voeren in Uw eeuw'ge Lente.

C. Speijer

john struik
real estate
BROKER
TORONTO 741-4404
"SELLING OR BUYING A HOME?
WE ARE AS CLOSE AS YOUR PHONE"

VAN LEEUWEN
BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

OK TRAVEL TOURS
REISBUREAU
Miss J. v. d. Spek
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

Study Materials for Societies and Clubs
as well as for private use

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament
by Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer. The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.
16 Outlines — 52 Pages
Price per copy 75¢

Guidebook No. 4 for Ladies' Societies
by the Revs. L. Doezema, John C. Verbrugge, and A. Persenaire. Three outlines of Genesis 1 and 2, four outlines on "The Holy Spirit and Missions", and two outlines of the Epistle of James. Although these outlines have been written for Ladies' Societies, they are suitable for other societies or for personal use as well.
44 Pages — Price per copy 60¢

The Bible and the Life of the Christian
Edited by Prof. Dr. H. Evan Runner.
If the directions as described in the prefatory note are followed, this book will provide a most rewarding study.
Contents: HOLY SCRIPTURE, A LAMP UNTO OUR FEET — THE INSTITUTION OF THE OFFICE OF GOVERNMENT — THE NATIONAL STATE — THE KINGDOM OF GOD — THE CHURCH AND THE KINGDOM OF GOD — THE CONFESSING CHURCH — THE THEOCRACY IN ISRAEL — GOVERNMENT AND CHURCH — FREEDOM OF CONSCIENCE — THE GOVERNMENT AND THE LAW OF GOD — CULTURE — THE CHRISTIAN STATE — MARRIAGE — THE FAMILY — THE SCHOOL — HUMAN SOCIETY AND THE GOSPEL — ECONOMIC LIFE —INDUSTRIAL ORGANIZATION — CHRISTIAN ORGANIZATION.
147 Pages — Prive $1.75 per copy

ALL THESE THREE ENTIRELY IN THE ENGLISH LANGUAGE
• • • • • • • • •
In het NEDERLANDS zijn de volgende leidraden verkrijgbaar:

SCHETSENBUNDEL No. 1:
Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.
70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:
Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie Gods".
68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:
Vier schetsen over de Dordtse Leerregels — Drie schetsen over de Priesterlijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.
92 Pagina's — Prijs $1.00 per exemplaar
• • • • • • • • •
ORDER FROM
Guardian Publishing Company Ltd.
Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Evangeliserend Kamperen

EEN KLEINE KERK, DIE GROTE DINGEN DOET

Er zijn tegenwoordig niet veel kerken, die niet in de zomer een "daily vacation bible school" organiseren. Er is een overgrote hoeveelheid studiemateriaal beschikbaar gekomen, — en toch schijnt het niet altijd even gemakkelijk om het zó effectief te maken als men het zou willen.

Hier en daar was het reeds doorgedrongen, dat men het in Renfrew anders deed. Renfrew is een kleine stad niet te ver van Ottawa. Onder meer is daar een kleine Christian Reformed Church van 39 gezinnen. Maar dit is geen verhindering geweest om een vorm van evangelisatie te bedenken en uit te voeren, die ongetwijfeld vele anderen tot actie zal prikkelen. In plaats van de (klassieke) daily vacation bible school heeft Renfrew het aangedurfd een "Bible camp week" te organiseren, hetgeen de gelegenheid heeft geopend de kinderen niet alleen langer bij zich te hebben, maar tevens een nauwer contact te leggen. De plaatselijke predikant, Rev. A. Beukema, zond ons een verslag van zulk een kampweek, hetwelk wij graag onverkort aan onze lezers willen doorgeven. Het verslag verraadt duidelijk het enthousiasme waarmee dit werk werd gedaan en voortgezet. Maar bovendien is de omschrijving zo duidelijk, dat anderen, die voor dit plan mochten gevoelen, alle aanwijzingen vinden, die zij nodig hebben. Het verslag, dat tot titel draagt "Renfrew's Evangelization Project", luidt als volgt:

She was sitting in front of us. We were not sure whether she had ever known a father. Together with her mother she was living in one of the eye-sore buildings of the town. But she had come again to our Bible Camp. We had learned to know her last year, and we were happy to have her back.

A few chairs away another girl was eating quietly. This was her first time at camp. Mom had been drinking, but had become ill. Through the efforts of Baptist compassion, she came to know the Lord Jesus. In February while in the hospital she realized her wrong living. When she came home, she locked herself in. She did not go out much for fear of being tempted again. The children, too, were kept at home as much as possible. Since her divorce she had received custody of her children. The wife of the Baptist minister heard about our camp, thought about the nine-year-old child, phoned us, and took care that the little girl could go to camp. It is indeed heartwarming to hear that the Women's Christian Temperance Union of the Baptist Church paid the camp-fee for that little girl.

And so we went down the table. Here was a boy whose father drank. His home a mere shed. Both the electricity and the water had been cut off because the payments were not made in time. By candle light they lived. Across from him sat a neatly dressed girl. She was well-behaving. When we brought her home, her mother came to talk to us. "You know," she said, "our daughter is such a religious thing!" Further on you saw a girl whose father had left her and whose mother did not care about her children. And then the pityful story of that talkative girl! Daddy had beaten up mammy for the so manieth time. Whether he was her daddy was not at all certain. The Children's Aid Society took the children out of the parents' custody. Last year mammy had been convicted on bootlegging. For some time the children had been living in the CAS shelter. Now they had returned home, and so she could come to the camp.

We were truly thankful to the Lord who suddenly trusted them into our care for one whole week. We were glad to have them in this Bible Camp—her and all those others.

All over town Daily Vacation Bible Schools were held. In this small town at least two churches organized these schools. The evangelization committee of the Renfrew Christian Reformed Church realized that something else should be embarked upon if we as church would draw children. Thus the camp-idea was born. The added feature of the camp is the constant custody of these children for one whole week. Last year this camp-idea was brought up at one of our meetings. The possibilities were immediately analyzed and it was soon decided to give it a try.

We were fortunate enough to find a beautiful camp, extremely suited for our purpose. There was one church-like main building, six newly built cabins with twelve beds each, a two-storey leaders' house, and a cottage to be used for infirmary. This camp was located about forty miles from our church, and thus easily to be reached. The facilities were excellent. A life guard was provided by the camp-authorities: the Evangelical United Brethren. At all times there was supervised swimming. In case of accidents the camp was adequately insured, and the cost amounted to about 35 cents per day. This included everything.

Usually such camps are booked many months ahead of time, but in this case the camp was still free for the week of our choice: the first full week of the month of July.

So far our preparations had gone smoothly. God really prospered our work. But what would be the price, and how could we get the children? Knowing the outrageous prices of other camps, the evangelization committee realized that unless we kept our price as low as possible we wouldn't get children. So we decided to ask \$3.50 per child for the whole week. This year we decided to raise the camp-fee to \$4.50 per child per week. However, we decided not to be too strict on this. It was our policy to get children whose homes are broken and who do not belong to our church, rather to no church at all. In case some parents would not be able to pay the camp-fee, we would let their children come anyway.

To get the children we followed several ways. First of all we sent our mailing list addresses a letter. These people receive the Back to God Radio Hour sermons and Family Altar regularly. In this letter we informed them about our camp, and asked them if they had children who were of the ages 9 through 13 and who would like to come to our Bible Camp. The response was minimal. One lady expressed her appreciation for our work and supported it with \$10.—. Another lady sent us a note telling us how sorry she was that there were no children who would go.

Secondly we ran advertisements in our two local weekly papers for two weeks. We know that many readers were amazed at the low camp-fee. However, the response was minimal on these ads. But our idea got across to the people of the town and this has truly been a boost to our name as church. It was simply for that reason that we also ran advertisements this year.

But the best way of advertising our Bible Camp was by means of our own children. Letters were written informing the parents about the camp and asking them to fill out the registration form in case their child was allowed to come along. The letters and the forms were given to the children who in turn gave them to their friends at school or in the street. The forms were to be sent to one of the members of the committee. The children really had success. The policy was and still is that if they do not have a friend outside our church to take along, they can't go either. This really worked. For last year's camp the children did the main job of getting the campers. This year many parents got hold of the idea, too, and phoned left and right to get the children to the Bible Camp. The committee tried to adhere strictly to her policy: no child of our church can go to camp if it has no friend, who does not belong to our church, to come along.

We made sure that whatever letter we sent out it contained enough addressed for information. This we felt, was necessary. Because of this policy one lady sent us \$10.- for the Bible Camp. She had seen the name of one man whom she knew very well and concluded that this work was worth her support.

Through these ways of getting the children to our camp we had a meausre of success. God answered our many prayers. Last year we had forty children. Eleven belonged to our church, the rest came from outside our church. This year the attendance increased to fifty-seven. Eighteen children were of our own, but the rest was a mixture of everything and nothing. Some belonged to other churches, and others had never seen a church on the inside.

In order to effectively run the many preparations for such a camp our committee of nine received different tasks. The minister wrote, typed, and stenciled the letters; he was in over-all supervision. One member took care of the mailing and the receiving of the registration forms. A third one was asked to take care of the transportation. A fourth member was in charge of the finances for the camp. Two were asked to take care of the material for the planned project. The rest helped in planning the lessons to be taught.

A daily schedule was made up after much discussion. We settled on the following daily schedule which was successfully used in both camps.

7:30	"Get-up"
8:00	Flag ceremony
8:15- 8:45	Breakfast
8:45- 9:15	Inspection of the cabins
9:20-10:00	First class
10:05-10:45	Second class
10:45-11:15	Tuck shop for the children
11:20-12:00	Third class
12:00- 1:00	Swimming
1:00- 2:15	Dinner and rest period
2:15- 3:00	Fourth class
3:00- 3:30	Tuck shop
3:30- 4:30	Organized sports
4:30-5:30	Swimming
5:30- 6:30	Supper
6:30-10:00	Sports, camp fire, hikes, special events, pantomine, flashlight game.

We adhered to this schedule as strictly as possible. The flag-raising ceremony consisted of the singing of a suitable hymn. This hymn was the first they were taught in the camp. Prayer then followed, after which we had the roll call. Then "O Canada" was sung while the flag was being raised. Before the campers could go for their breakfast some announcements were usually made at this time around the flag-pole.

The serving of the meals was done cafetaria-style. Each child took his plate to the kitchen-counter and received his food.

Last year we used the King James version for table devotion, but it was hard to keep the children's attention. The children's Bible was used this year. Now they could follow the stories quite well, and listened attentively.

On the first day of camp the children were divided into four groups according to their age. The nine and ten year olds were thus automatically separated from the thirteen year olds. In this way we had four groups of different ages. Each group was to choose its own captain and to find a name for its group. Last year the children invented the following names: The Bobwhites, The Lightning Bolts, The Tigers, and the Champions. The names of the groups this year were: The V.I.P.'s, the Tigers, the Bears, and the Butterflies.

Four teachers taught last year. Each one was responsible for his own lesson material which had to be prepared long before the camp started. The subjects taught varied widely. One teacher covered the Creation of this world; another exclusively dealt with Jesus and some of His miracles. The Christian feastdays were taught by the third, and the fourth sang with the children and taught them new songs. This year our material was somewhat different. One teacher limited himself to the Old Testament story of redemption. Two used the material of the Christian Reformed Daily Vacation Bible School Committee to tell about Jesus. The well-known Lord's prayer was discussed in another class, and again one teacher took care of the singing and the teaching of new hyms.

The classes rotated. If one teacher would get the V.I.P.'s in the first period of class, he would have another group during the second period. During the four classes each teacher was faced with all the campers. His material remained the same, but he often had to adapt his material to the lower or higher age level of the group. Since we had five teachers for four groups, we split up one group so that both halves would get the same material but from different teachers.

The programs for the evenings were kept different as much as possible. There is much you can do with them. The forest rangers are at all times willing to come and show films. This year we invited the Indians, who are living in the Golden Lake reserve nearby. They came in their original Indian dresses, showed some typical Indian dances, sang some Indian songs, and all in all impressed the children greatly. Hikes were undertaken. A mountain was climbed with a beautiful view over the surrounding country. We organized a court session, a flashlight game, and one night the ghost roamed the camp. Girls screamed, and boys were equally scared!

Before bedtime we would gather in the main building. After we had sang some of the hymns, the campers were sent to bed. Some of the leaders would then enter a cabin to make sure that each child would go to sleep. But there was another idea behind this. It might be that some of the children would start to ask questions about the lessons of the day. Each teacher would then be ready to answer them and to present them once more with the gospel of Jesus Christ. It was good to hear the report of one of the leaders, who had been assigned to the cabin of the bigger girls. There was a frank talk and openness which was amazing. In the meantime it offered a tremendous opportunity to present these girls with God's Word. Then we realized the more to be a good leader one must know the minds of these children and one must be ready to give an answer to their problems.

We are indeed grateful for the support of our congregation. Last year the idea was new. This year the congregation endorsed the work amazingly. In the beginning of the year a \$200.- budget was approved for the evangelization work. A third collection was held for this camp. This offering was double the amount of the normal second collection. Many gifts were received. The congregation gave \$65.- in food. Monetary gifts amounted to \$45.- and the foster-parent-idea netted \$23.60. Parents with no camping-age children were receiving the opportunity to pay for a child whose parents were unable to spare the camp fee. Such parents, who took care of one child, were officially remembered as foster-parents.

But to our great surprise we also received outside support. Some parents were so enthusiastic about last year's camp that they donated three bags of potatoes. Others brought ice cream and the necessary cones. In total we received for an amount of \$20.-. This was certainly encouraging. The father and the mother of one adopted boy were so pleased that they left \$5.- before they returned home from their visit. We had never heard of them before!

All parents had been invited to come and see the Bible camp, and we had made it a point to receive them properly. Coffee was served to them. The one in charge of the camp greeted them personally. A camp register was ready for them to sign their names for future references.

Since last year's camp we have tried to keep in contact with our campers. A picnic was organized, a Saturday - recreation - afternoon was held, and we invited them to a Christmas program. At each occasion new faces showed up. The names of these newcomers were written down, and they too received the next invitation. During the year the committee will continue this work of keeping in contact with the children. We hope clubs may soon be realized.

During these camps we tried to sow the seed—inadequately we know. However, we thank God for this opportunity, and we hope that this detailed article may bring others to do the same important work: to bring the Christ, and to bring God's Word in word and song to children who are still receptive.

How difficult to explain to these campers the first words of the Lord's prayer: Our Father. Many knew no father, and when we asked one fatherless child about the meaning of God being our Father, there was no answer. But how wonderful to be able to tell them there is One who really cares!

Readers Comment

Song of Solomon

Dear Sir:

In this week's issue of *Calvinist Contact* you had a small article announcing the Unionville production of the *Song of Solomon*. As producer of this production, I should like to thank you for the sentiments expressed in this article. We are certainly trying hard to make this a memorable event.

I was sorry to see that, somehow, you have been rather seriously misinformed in certain respects. Allow me to quote the following paragraph from your article, and to comment:

"De *Song of Solomon* is een stuk, dat geschreven is door Dr. C. Seerveld, Professor in de Filosofie aan het Trinity College in Chicoga, terwijl het muzikale gedeelte grotendeels is gecomponeerd door Miss Betty Spoelstra."

1. The title of this *Oratorio of Word and Song* (Dr. Seerveld's expression) is *The Greatest Song in Critique of Solomon* or, in short, *The Greatest Song*.
2. Instead of "een stuk dat geschreven is door Dr. Seerveld", it is Calvin Seerveld's *fresh and literal translation* from the Hebrew of the *Song of Solomon*.
3. Betty Spoelstra is the director of the music involved and has composed the prelude and postlude; she is also responsible for certain arrangements of some songs within the Oratorium. All the music within the *Song of Songs*, however, was written in 1961 by the Dutch musician *Ina Lohr*.

If this rectification is being placed, you could perhaps add that the production will be immediately preceded by a lecture by Dr. Seerveld, entitled *The Meaning of the Old Testament Song of Songs*.

Sincerely yours,
P. A. Schouls

P.S. We thank Mr. Schouls for this rectification. Apparently, our information was not quite correct.
Ed.

DOCHTERTJE VAN CHR. REFORMED PREDIKANT ONTVOERD

Op vrijdag 14 augustus werd het 9-jarige dochtertje van Rev. Thomas Smith te South Bend, Indiana, tijdens het spelen met haar vriendinnetjes ge-kidnapped. Toen zij niet thuis kwam en de ouders hoorden dat zij het laatst werd gezien in een auto met een onbekende man, werd direct de politie gewaarschuwd en de gemeente opgeroepen om een speciale bidstond te houden.

Het meisje heeft een verschrikkelijke dag doorgebracht, twee maal werd zij geforceerd aan haar aanrander's onzedelijke grillen toe te geven. Zij heeft uren moeten rondrijden in de 'trunk' van de auto en op zaterdagavond werd zij, gebonden aan armen en benen met een prop in de mond van een 27 voet hoge brug in de snelstromende St. Joseph river gegooid.

Dit gebeurde bij de grens tussen Michigan en Indiana. Het meisje kwam, Gode zij dank, op een zandbank terecht zodat zij niet door de snelle stroom werd weggevoerd. Zij kon tot schouderhoogte in het water blijven staan. Zij wist de prop uit haar mond te verwijderen en na een half uur de aandacht te trekken van een gezin, dat net die dag een nieuw huis betrokken had dicht bij de rivier.

Door grote tegenwoordigheid van geest kon het meisje haar aanrander beschrijven en ook de auto waarin zij vervoerd werd tot in de kleinste bijzonderheden. De dader werd binnen 24 uur gearresteerd. Het bleek dat hij eerder voor dergelijke praktijken gearresteerd was en enkele jaren in de gevangenis doorgebracht had. Waarschijnlijk zal hij nu tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld worden. Het gebed van de gemeente van South Bend is door de Here verhoord.

Onverwacht bezoek!

En ze worden verwelkomd met thee en een speculaasje. Want moeder zorgt er wel voor, dat die in huis zijn. VOORTMAN'S maakt van die gezellige koekjes! Iedereen is er dol op. Je ziet en proeft dat die met zorg gebakken worden. Zet U ze óók eens op Uw boodschappenlijstje.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Bewaar Uw speculaasjes in een goed afgesloten trommeltje; ze blijven dan langer goed.

Reacties van Abonnees

"Wij mogen graag uw blad lezen. Het is zo fijn een positief Christelijk weekblad thuis te hebben." J.D.

"Hier is het geld voor C.C.. We zijn erg met Uw blad ingenomen en zien er elke week naar uit." H.W.

Iemand was een beetje laat met het betalen van het abonnementsgeld. Toen het gezonden werd schreef men er dit bij:

'I am sorry, will you please send this wonderful paper again?"

★

Geef C.C. aan uw vrienden, die nog geen abonnee zijn, of vraag om proefnummers.

Hamilton Movers

is niet alleen het beste adres voor al Uw verhuizingen, maar heeft bovendien een pakhuis vol met

GEBRUIKTE MEUBELEN EN APPLIANCES

Heeft U een freezer nodig? Ga naar Hamilton Movers. Praat met MARTIN SLAGER om verzekerd te wezen van de beste deal in nieuw of gebruikt.

Voor verdere inlichtingen phone:

Hamilton Movers

129 John St. S., Hamilton, Ont.
527-2795 of MI 8-4326

When in the ORILLIA Area . . . .
plan to sleep at the

Belair Motel

- Modern rooms
- Four-piece bath
- Wall-to-wall broadloom
- T.V.

Your hosts: HENNY & BILL VAN DYK

Highway 11, R.R. 3, 2 miles north of Orillia. Phone 325-2334

WAT DOEN WIJ MET HET ZOUT?

In "Trowel and Sword", het bekende orgaan "for edification and defence of the Reformed, Presbyterian faith and life in Australia and New Zealand", lazen wij onlangs een interessant artikel van Rev. J. F. H. van der Bom, dat wij hier grotendeels overnemen.

Op de verleden jaar gehouden Gereformeerde Oecumenische Synode kwamen er onder meer drie uitermate belangrijke onderwerpen aan de orde, welke (ieder op zijn beurt) zich toespitsten op een concrete situatie in een bepaald land.

Allereerst was er opnieuw het Rassenprobleem. De grote Gereformeerde zusters uit Europa en Amerika wisten wel gauw aan de Afrikaanse kerken te vertellen, met de Bijbel in de hand, hoe 't moest, of: niet moest!

Maar de schijnbaar onveranderlijke Afrikaanse reactie op al zulke vrome raadgevingen is steeds opnieuw: Jullie hebben gemakkelijk praten, maar kunnen toch niet bekijken hoe het er bij ons voorligt.

In de tweede plaats was er het probleem van de oude Nederlandse zus die door de jaren een steeds vriendelijker houding begint aan te nemen tegenover de Wereldraad van Kerken. De andere zusters hebben daar al lange tijd heel bedenkelijk tegenaan gekeken, en zij steken het niet onder stoelen of banken dat zij dit geflirt in één woord misselijk vinden.

Maar Nederland, die grote zus in dat kleine landje vindt blijkbaar het gepraat van al die anderen dom en wereldvreemd. Want vanuit de Nederlandse situatie bekeken vinden zij dat die Werlderaad best meevalt: met mensen als Kremer en Visser 't Hooft is stellig wel verstandig en Christelijk te praten. Het zijn (en blijven: Nederlandse) Christenen!

Zus Amerika werd in alle liefde terechtgewezen naar aanleiding van haar weinig doortastend optreden in het publieke leven, en haar geringe enthousiasme voor de afzonderlijke Christelijke organisaties.

En wéér werd de aanval gepareerd met een verwijzing naar het specifieke karakter van de eigen civilisatie. Jullie kennen de Amerikaanse situatie en historie niet!

Was er op de synode een steekspel aan de orde? Driemaal werd er vanuit de open Schriften geattendeerd op misstanden of onregelmatigheden. Driemaal stond er een van de zusterkerken gereed met een zelfverdediging, gegrond op de concrete, nationale toestand.

Het ligt wel ver buiten mijn bedoeling om met deze drie feiten de spot te drijven, of het werken van een Gereformeerde Oecumenische Synode als iets onmogelijks voor te stellen. "Zie je wel hoe goed ze het eens zijn geworden?" Als ik het goed begrijp is het ook zo ter synode helemaal niet aangevoeld. Integendeel, men heeft in ware Christelijke verbondenheid zich van hart tot hart kunnen uitspreken. Men heeft van elkander geleerd, en men heeft samen gebeden. Men heeft begrepen hoe noodzakelijk het is, juist om serieus oecumenisch werk te kunnen doen, dat men elkander en elkanders problemen serieus neemt. Want juist mensen die zich gereformeerd noemen, met de pretentie dat zij het Woord des Heren hebben voor alle situaties, moeten wel nauwlettend-scherp toezien dat ze niet langs de situatie heen dogmatiseren! En het onderlinge contact heeft het verlangen verlevendigd om gezamenlijk iets te mogen doen in deze geweldige wereld-tijd om aan het majesteitelijke woord van Christus, de Verlosser, doorgang te verlenen.

En vanuit dit gebed bezien is oecumenisch werken niet alleen kruipend-moeizaam, en dringend-nodig, maar ook waarlijk veel-belovend.

Uit de discussies wilde ik voor ditmaal alleen een zaak naar voren halen, waarbij ter Synode met name is gedacht aan de kleine, jonge kerken die hun strijd hebben in de Australische en Nieuw-Zeelandse samenleving.

Het is de zaak van de zo genoemde 'Organisatorische Antithese'.

Door de Nederlandse emigranten in Canada is een lichtend baken opgericht, dat ook velen van ons toewenkt, omdat het ons herinnert aan het 'beeld' en ideaal der vaderen. In een strijd vol opoffering is men in Canada begonnen met het stichten van kerken en scholen niet alleen, maar ook met een veel breder ontplooide actie voor vakorganisatie, pers, zelfs hoger onderwijs, in één woord met de strijd voor organisatie naar Christelijke beginselen op ieder levensterrein.

Bij de kerken in de Verenigde Staten vinden onze Canadese broeders echter niet het enthousiasme, laat staan de medewerking waarop men meende te mogen rekenen. Enkele Amerikaans - gereformeerde woordvoerders hebben zelfs onomwonden verklaard dat al dit gedoe veel te Nederlands riekt. En dat het beslist niet noodzakelijk is om al die afzonderlijke organisaties op Amerikaanse bodem over te planten.

U gaat nu begrijpen, lezers, waarom het zin heeft om ook hier aan de Stille Zuid-zee scherp toe te luisteren. Want al staan wij met onze Christelijke scholen nog maar aan het prille en povere begin, en al wordt er over een Christelijke vakorganisatie alleen nog maar gesproken op een synode, toch weten wij allemaal die gereformeerd van belijdenis zijn, dat hier een uitermate belangrijk PROBLEEM voor ons ligt. Daarom spitsen wij de oren om goed te horen wat onze Gereformeerde zussen in de verte elkander te vertellen hebben. Want het gaat over een probleem waarmee wij ook vechten en worstelen, een probleem dat (als het goed is) nimmer afwezig is uit onze gedachten en gebeden.

Omdat dit probleem ten diepste samenhangt met het wezen van ons Christen-zijn, ons gereformeerd-zijn.

'Gij zijt het zout der aarde,' sprak de Heiland.

En nu is dit de vraag: hoe zullen wij ons het beste als smakend zout kunnen openbaren? Hebt zout in uzelf! Ja, maar hoe?

Wij kennen het goedkope en smakeloze antwoord van de talloze briefschrijvers die de kranten ook nu weer vullen met hun protesten tegen de dure school van principiëel (r.k.) karakter. Helemaal niet nodig, schrijven ze. Christen zijn kan veel goedkoper. Bovendien (zo wordt er dikwijls aan toegevoegd): zout heeft immers de beste werking door het over het eten heen te strooien? Geen aparte scholen, geen klontjes zout, geen kastjes of vakjes waar ze bij elkaar zitten. De kinderen moeten er doorheen.

Ja, dat weten wij allemaal wel. Onze kinderen moeten er door heen. Maar het zout moet niet smakeloos worden, weet u.

Was dit de bedoeling van de Heiland dat de kinderen er zo spoedig mogelijk aan 'gewaagd' zouden worden? Alle beeldspraak gaat mank. Maar even verder in Mattheus 5 spreekt Hij over het Licht, en over de Stad die niet verborgen kan zijn. Bedoelt Hij dan ook, dat de kleine takjes maar heel gauw uit het vuur moeten worden gehaald om ze los op hun eentje te laten voortbranden? Daar zou weinig goeds van terecht komen!

Gereformeerden zullen inderdaad de laatsten moeten zijn om te ontkennen dat een Christen met zijn beide benen, op zijn eentje, in de wereld moet KUNNEN en DURVEN staan, als een LICHT. Als een FIJNE die ieder kan PROEVEN. Als ZOUT en SMAAK.

Maar hierom juist, en met dit oogmerk hebben Gereformeerden juist immers zo ontzaglijk veel aandacht besteed aan de jaren van voorbereiding, de opleiding, de school, de vakbeweging, de principiële studie, om elkander op te scherpen, te onderwijzen, op te bouwen, toe te rusten om mensen Gods te kunnen zijn tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.

Want het gaat inderdaad om het ZOUT in de WERELD.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Hartelijk Gefeliciteerd

Op zondag 10 mei 1964 zijn in het huwelijk getreden Mej. Irene VanderGaag, dochter van de Heer en Mevr. VanderGaag te Charlottetown, P.E.I., en de Heer Henk Kardol, zoon van Mevr. Kardol te Vlaardingen (Nederland).

De dienst in de Second Chr. Ref. Church of Toronto werd geleid door Ds. H. A. Venema.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(50)

Hij gééft die verklaring: "Toen ben ik regelrecht hierheen gekomen, want ik weet geen raad meer."

Maar Mie is weer op haar rechterstoel geklommen. Even dacht ze dat ze naast hem moest staan in zonde en schuld, maar nu blijkt het verschil zó groot, zijn misdaad zó oneindig veel groter dan haar verzuim, dat ze zich het recht van een veroordeling gerust mag aanmatigen. Haar stem is scherp, zoals het een verontwaardigd rechter past.

"Het is je eigen schuld. Wie zondigt moet boeten. Je bent hier niet gekomen omdat je leven aan scherven ligt, maar omdat je bang was voor de politie. In mijn brief heb ik je gezegd, waaróm ik je niet wilde hebben. Toch ben je rustig doorgegaan met dat leven ... en nu komt het slot er van."

Haar woorden slaan zijn hoop — nu óók zijn vrezend-hopen — aan diggels. Tijdens het verhaal was die hoop geboren. Mie is een vrouw, ze zal voor goede raad kunnen zorgen. Moeder kon dat immers ook? Had je je vinger gebrand; je knie geschaafd; je hoofd gestoten; zij had een middel tegen pijn en gevolgen. Altijd was er raad naar nood. Terwijl je zo met je ogen dicht je zonden opsomt, gaat het besef leven, dat de vrouw die luistert, Moeder is. Dan zal er dus raad geschaft worden, want Moeder is wijs en ze houdt van je. En nu komt er dit. Dat is om met je ogen tegen te knipperen, zo sterk in contrast met wat je verwachtte. Tegen dat schelle licht van haar oordeel in roept hij: "Je móet me helpen. Als je me niet helpt, kom ik in 't gevang. Ik heb altijd van jou gehouden, waarom help je me niet?"

Het is belachelijk! Wie kan een beroep doen op een liefde, die hij zelf gedood heeft? Het is de wereld op z'n kop! Ik houd zoveel van je en daarom heb ik m'n schip in brand gestoken. Nu zoekt de politie me, maar ik houd van je, daarom moet je me helpen ...! Dat is om meewarig om te glimlachen, mensen, zó dwaas, zó in alle delen onhoudbaar!

Mie glimlacht meewarig. "Toen ... vroeger, toen ik jong was hield ik ook van jou. Nu niet meer, al lang niet meer."

Nee-nee, al lang niet meer ... Al sinds ze het bidden naliet. Maar vanavond dan, toen een weergekeerde zwerveling aan haar deur klopte?

O, dat was de verrassing van het herkennen en de triomf van het gelijk hebben: Zie je wel? Aan scherven! Maar hoe kan je van een misdadiger houden? Jochem, wat doe je, als je vecht voor je leven? Je vécht! Je vecht dóór, ook als je meent tegen rotsblokken te vechten. En rondom Mie liggen rotsblokken, stápels rotsblokken, door het leven aangespoeld. Jarenlang heeft ze zich verdedigd tegen woorden en gevoeligheden. Heeft iemand van haar gehouden? De hals! Zij al lang niet meer van hem!

Straks zal Jochem toch de rivier in moeten. Er is geen redden meer aan. Maar dan zal hij haar eerst nog zijn beschuldiging in het gezicht slingeren, opdat ze maar nooit zal zeggen dat het alleen zijn schuld was. Hij is schipper, hij maakt weer zijn laatste vaart en vanaf het achterschip zal hij zijn oordeel de wereld in schreeuwen. Hij was zo moe, maar nu is hij nog éénmaal sterk en hij staat achter de tafel, met een vertrokken gezicht, met ogen waarin de drift is opgelaaid. Voor 't laatst, goed, maar nooit eerder zó heftig, want hij vecht een strijd op leven en dood met het geloof, met de hoop, met de liefde.

"Je hebt nooit van mij gehouden," schreeuwt hij doldriftig. "Als dat waar was, zou je die brief niet geschreven hebben. Je hebt niets gedaan om me tegen te houden. Toen ik jong was, had je iets van mijn leven kunnen maken, want ik hield van je. Waarom deed je dat niet? Nou ...? Het is jouw schuld dat ik in de gevangenis kom. Om jou heb ik het vloeken en drinken gelaten, maar ik verdiende immers te weinig om een nieuwe schuit over te sparen en de oude was op. Moest ik dan verhongeren op m'n oude dag? Moest ik van de bedeling eten?"

Kan hij nog harder schreeuwen? Ja, hij kan het:

"M'n hand ophouden bij de kerk? Nooit zeg ik je, Scherven-Mie, nooit! Liever verzuip ik me voor je eigen steiger, naast de pottenschuit, waarmee jij je rijk gevaren hebt."

Zó is de kunst van de zelfverdediging: geef alle schuld aan de ander en wacht maar af, of die kans ziet om de onbillijkheid en onredelijkheid daarvan aan te tonen. Schuld erkennen doe je alleen bij iemand, die zelf eerlijk en rechtvaardig is. Maar wat doe je, wanneer een ander zich bezighoudt met je ongeluk af te bidden, zonder zelf een hand naar je uit te steken?

O, maar rechter Mie is al lang van haar troon afgegooid. Niet door zijn beschuldiging alleen; nee, vooral ook, omdat hij nu niet meer dat zielige mannetje in de regen is, maar een driftige schipper, die zijn woorden de lucht in knalt, zodat ze beeft van het geluid. Dit is de man, die ze lief kreeg in een kleine roef, nadat ze zijn kracht gezien had, toen hij haar beval om te doen wat hij zei. Hij heeft tegen haar gezegd: "Kom!" en ze kwam graag. Haar zelfstandigheid gaf ze prijs, om te gehoorzamen. Kijk, daar staat diezelfde man. Als hij nu zegt: "Kom! Houd van me!" dan zal ze komen. Nu kan hij met haar doen, wat'ie wil. Grijp Jochem, grijp het ongrijpbare in me en houd het vast, want ik wil liefhebben! Als jij me pakt, zal ik me niet verweren en het zal toch zo anders zijn dan toen Nico hier was. Ik wil overrompeld worden, genómen. Niet dat zelfstandige wezen ben ik, dat straks tegen je opspeelde en je je boevenstreken verweet. Hier, kijk hoe ik nu achterover leun in mijn stoel en naar je opkijk, met mijn mond halfopen van verbazing om het wonder, dat in deze magere man nog dezelfde geest kan wonen, waar ik van ben gaan houden: de mán, de schipper van de "Antje-Jacoba", die me van mijn tjalk in zijn roef dwong.

Vanuit zijn strenge hoogte kijkt Jochem op haar neer. Geen lach is er in zijn ogen, maar ook geen angst meer. Er moest iets gezegd worden en het is gezegd. Heeft hij intussen op de tafel geslagen? Het kan wel, maar dan hoorde dat er zeker bij. Heeft hij gestampvoet? Best mogelijk, dan moesten zeker een paar woorden onderstreept worden. Waar blijf je nou, rechter? Wie is hier de schuldige? Zij? Ik? Allebei?

"Mijn schuld, zeg je ...? Mijn schuld ...? Had ik dan toch met een vloeker en drinker moeten trouwen? Had ik je zó lief moeten hebben, dat ik je kon helpen vechten.

Verontschuldigend praat ze tegen hem. Haar stem is zo zacht; een meisjesstem lijkt het wel. Het leven is bezig zichzelf te verklaren: Geen juk aantrekken met een ongelovige, maar je eigen geluk werken met vreze en beven. Bidden en werken. O, maar dan had ze hem niet moeten laten gaan; ze had hem moeten zeggen: Jochem, je vloekt. Ik kan niet van je houden, zolang je vloekt. Wil je het vloeken laten en niet meer drinken? Zullen we samen proberen tegen dat kwaad te vechten? Ik zal voor je bidden, Jochem en ik zal je helpen vechten.

"Ga zitten, Jochem, ga zitten ... Hier, leg je pijp hierin. Hij is uit en je morst as."

Ze reikt hem het pijpentestje, houdt het in haar hand, terwijl hij zijn pijp er in legt. Dan kijken ze er allebei naar; hij bewonderend, omdat het toch wel een mooi kunstwerkje is, ondanks de scheurtjes; zij, in de hoop dat hij herkennen zal.

"Ken je dat bakje nog?"

Hij is al lang niet driftig meer. Drift komt en gaat; het is een vlaag, geen toestand. Om haar ter wille te zijn, probeert hij te raden wat dit brokje aardewerk betekend kan hebben in hun beider leven. "Is dat ... Had je me zoiets willen geven?"

"Dat is het ...!"

"Ik meende, dat je het stuk liet vallen."

Over het testje heen glimlacht ze naar hem. Hij heeft het onthouden, wat er gebeurd is. Misschien vindt hij haar wel kinderachtig, omdat ze dit bewaarde.

"Ja, maar ik heb het gelijmd. Nu is het weer heel."

Hij bewondert. Zeker, het is een aardig bakje, waar de pijp goed in kan liggen terwijl je er ook de as in kwijt kan.

"Het is nog een mooi testje, een héél mooi testje."

Het is nog nacht. De poes springt op Jochems knieën en hij láát haar, aait zelfs de zachte vacht, zodat het dier zich spinnend kromt en met haar staart zijn gezicht kietelt. De geladenheid van daarnet houdt Jochem nog wakker en overeind, al worden zijn ogen alweer flauwer. Maar dat hindert niet meer. Mie kan nu het beeld van de sterke schipper weer gemakkelijk voor zich halen. Dat gaat beter, nu er een kwartier tussenruimte tussen kracht en zwakheid ligt, dan eerst, toen er jaren verlopen waren, sedert ze hem in zijn glorie van man gezien had.

„Het is het leven," zegt ze zacht. "Vol barsten en scheurtjes, maar nog met de oude kleuren."

Misschien, ja ...

Goed, rijk van geluk en goedheid is het leven. Daarom heeft die stroeve pottenvrouw zeker tranen in haar ogen, nu ze naar dat verminkte stukje aardewerk kijkt. Het leven ... Zó is het leven: je gooit het kapot, maar iemand die veel van je leven houdt, lijmt het weer, zodat je nog bruikbaar bent. Het is te zien, maar de oude kleuren zijn óók nog te zien.

Iemand lijmt het? Wie lijmt haar leven en het zijne?

De Here geeft en neemt ... Hij neemt en geeft, geloofd zij Zijn Naam! Van kapotgeslagen brokjes mens maakt Hij weer bruikbare mensen. Je ziet de barsten, maar je ziet ook de kleuren nog en de Liefde van de Kunstenaar, die Zich al die moeite gaf ...

Huil je daarom, Mie? Is het zo goed, om nu Scherven-Mie te zijn?

Dus nu zijn jullie weer even ver als toen: jij wilt en hij wil. Maar verder? Je hebt nooit gekust. Daarom durf je het nu evenmin, want voor elke toenadering is moed nodig. Ben je jong, dan gaat dat gemakkelijk, maar nu ... Je lijkt zo oud na al die strijd. Wat kan je doen, om het helemaal goed te laten verlopen? Kom, je bent zo zakelijk: Wat doe je? De koop is nu practisch gesloten. Nou? Betalen ...?

De jonge, vurige vent is maar een ogenblikje aan 't woord geweest. Een magere, suffige kerel zit zijn lot af te wachten. Hij ziet niet, dat hij zijn handen maar hoeft uit te steken om een vrouw te hebben, die hem overal volgen zal. En wat zal hij ook met een vrouw? Kan hij voor haar zorgen? Wil ze óók mee in de bajes? In de rivier? Nee! Nou, dan heb je ook niks aan een vrouw.

"Hoeveel heb je nog over van dat geld?"

Hij heft zijn hoofd en knikt naar de keuken, waar zijn kleren zijn. "Tel maar," zegt hij.

Secuur telt ze het restant van zijn geld. Dik zes duizend gulden kan ze nog bij elkaar brengen. Het valt mee. Ze had gedacht, dat hij alles er wel doorgejaagd zou hebben.

"Dik zes duizend nog, wist je dat?"

"Dat klopt, ja ... ik had nog wat rekeningen lopen en we moesten ons inrichten, maar ik leefde zuinig ... Van tijd tot tijd verdiende ik nog wel eens wat met een handeltje, of een karweitje bij de haven."

De weg is nu zo duidelijk: dat geld moet terug. Dat kan, want zij hééft geld. Ze telt in zichzelf mee, wanneer haar vingers het bankpapier neertellen bij het overschot van zijn kapitaaltje. Dat busseltje geld komt op de schoorsteenmantel te liggen. "Morgen gaat dat terug naar de verzekeringsmaatschappij," bedisselt ze.

Als een geslagen hond uit zijn hok, zo kijkt hij naar haar op, als hij zijn dank uitspreekt. "Ik heb dat altijd wel gedacht, Mie ... Ik heb dat altijd gedacht ... Ik heb me in jou niet vergist."

Door zo iets kan je groeien in je eigen achting. Kijk, nu heb je die man gered en hij is je ó zo dankbaar!

Je kan ook verachting hebben voor je zelf, omdat je niet eerder bereid geweest bent om iemand uit de ergste nood te redden, terwijl je toch van hem houdt ...

Mie veracht zichzelf. Maar ze wil het goedmaken.

"Je kunt hier vannacht slapen," zegt ze, "daarna zien we verder."

Hij hoort het niet eens meer, want hij slaapt al. De inspanning van het gesprek, waarvoor hij boven zijn geestelijke kracht geleefd heeft, hebben het allerlaatste restje weerstand uit hem gepeurd. Geknakt, letterlijk en figuurlijk geknakt, hangt hij in zijn stoel en zijn adem gaat snel en onregelmatig.

Dan pas ziet Mie, hóe uitgeteerd deze man is en haar ogen trekken groot van schrik. God gaf dus alleen maar, om het nemen des te erger te maken.

Ze offert een deel van haar geld, om zijn nagedachtenis te eren.

De geschiedenis herhaalt zich ... Here, red me!

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Our merciful God has entrusted a baby boy to our care that we name

KENNETH JOHN

A brother for Anita, Judy and Joanne.

John and Marie Faber.

August 19, 1964.

Metcalfe Street,
Strathroy, Ont.

Mr. and Mrs. Wm. Vanderlinde, R.R. # 2, Sarnia, wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

JEANETTE
to
Mr. GEORGE ANTONIDES

son of Mr. and Mrs. J. Antonides of Cochrane, Ontario.

Ceremony to take place at 3:00 p.m. on Saturday, September 5th in the Rehoboth Christian Reformed Church, Sarnia.

Future address:
28 Oakwood Avenue,
Port Credit, Ontario.

Op zaterdag 8 augustus is plotseling in zijn slaap overleden onze lieve man, vader en grootvader

CLARENCE (KLAAS) MEYLES,

in de ouderdom van bijna 70 jaar.

Hij was ten volle bereid en wachtte op de aflossing. Door Gods genade was het hem vergund om 35 jaar de kerken te dienen als organist, waarvan 25 jaar in Nederland, 4 jaar in Haney en 6 jaar in Vernon.

Hoe lieflijk hoe vol heilgenot,
O Heer der legerscharen God,
Zijn mij Uw huis en tempelzangen.
Ps. 84:1.

De diepbedroefden:
Wed. G. Meyles—Bouma.
Mr. and Mrs. John Kistemaker. (Betty)
Mr. and Mrs. Harm Lukens. (Tena)
Mr. and Mrs. Julius Bakker. (Jean)
Mr. Arnold Meyles.
Mr. William Meyles
en drie kleinkinderen.

De begrafenis heeft plaats gehad op 12 augustus, des middags om 2 uur vanuit de Chr. Ref. Church in Vernon.

4410 - 24th Street,
Vernon, B.C.

Als U een goede farm of een huis zoekt in de buurt van Hamilton of in de "Niagara Peninsula" neem contact op met

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Young man, Chr. Ref., 5'7", dark brown hair, eyes, carpenter, still likes farming, would like to

CORRESPOND

or meet serious girl, 27-35. If possible send photo. Write under # 1747 to Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

TWO SINGLE MEN WANTED

for helping harvesting crop in Holland Marsh, for two or three months. Good wages, live in, and Workmen's Compensation. One must be able to drive three-ton truck (Address: A. VanderKooij, R.R. 1, Kettleby, Ont. Tel. Bradford 775-2761.

HULP IN EEN MOEDERLOOS GEZIN

met vijf kinderen waarvan er 4 naar school gaan en één op de farm helpt. Huis van alle gemakken voorzien. Schrijf naar Rein VandeWal, R.R. I, Sydenham, Ont.

WHO

wants to look after us? Mommy is going to the hospital for six weeks, starting Sept. 14 and we cannot take care of ourselves yet. Could you help us?

Peter (7), Eric (5), Herby (3) and Berny (1½).

Please write to my Dad, Mr. P. M. Koning, 2532 Regina Street, Ottawa 14, Ontario.

FARM TE HUUR

1 mijl van Guelph, 100 acre, groot huis, badkamer, heating, goede barn. Schrijf Box 53, Daily Mercury, Guelph, Ont.

Buy Bonds

FOR THE JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF GUELPH, ONTARIO.

Bonds of \$100.00, \$500.00 and \$1000.00, bearing 6% interest.

Not redeemable for 5 years.

Contact:
Mr. P. Matter,
311 Suffolk Street,
Guelph, Ontario.

G. Broos REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

Due to disappointment, the Canadian Christian School of Jarvis, Ont. urgently needs a

TEACHER

One grade only (intermediate). Here is still an opportunity for a young man or woman to find fulfillment in a rewarding task. Please send applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., or call collect 587-2604.

Wanted:

TEACHER

for grades three and four in farthest north Christian School. Attractive boarding place. Pleasant surroundings in Canada's scenic developing countrv Send applications to Canadian Christian School, Box 2117, Smithers, B.C.

All kinds of FARMS and BUSINESSES for sale in the Niagara Area - Welland, St. Catharines, Niagara Falls, Wellandport, Wainfleet.

GEO. DUGAN Realtor
18 King, WELLAND, Ontario
732-7517

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

GENEESKRUIDEN

volgens recepten der beroemdste natuurgeneesk. artsen en specialisten. Prachtsuccessen ook daar waar alles faalde. Giftige pijnstillende middelen kunnen in het lichaam grote verwoestingen aanrichten. Weest voorzichtig, neemt het allerbeste, de onschad. Florakruiden. Beter zijn er niet.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à \$18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 4, Groningen, Ned.

Komt Uw familie uit
HOLLAND
over in 1965?

Het voordeligste is met één van onze groepsreizen per boot:

19 april tot 11 september, leidster Mevr. C. Ribbius.
2 april tot 5 oktober.
27 april tot 17 augustus.
19 juni tot 5 oktober.
19 juni tot 30 oktober.

Deskundige geleide van Rotterdam tot plaats van bestemming in Canada.

25% korting
op de normale passageprijs bij voldoende deelname.

Persoonlijke verzorging van de reis in Nederland.

Vraag ons nu volledige inlichtingen.

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St.,
Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.

Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

NETTE VERKOOPSTER GEVRAAGD

for steady employment, prettige werkkring, leeftijd 20 tot 45 jaar, gehuwd of ongehuwd. Persoonlijke of schriftelijke aanmelding bij

DAN DEWAAL'S Jewellers - Imports - Gifts / Co.
131 King Street, Tel. 438-9212, London, Ont.

Dairy Farm met Melkcontract
Holstein Vee, Machines en grote Kippenbarn

22 beste Holstein melkkoeien, 10 pinken waarvan enige spoedig moeten kalven en 2 kalveren. DIT IS PRACHTIG VEE.

Case Tractor, Ferguson Tractor, Combine, Hay-baler, Hay-elevator, Manure spreader & Loader, 4-section Disc, Side-delivery rake, Cultivator, Subsoiler, Seeder, Wagon, Oats-roller, Set of Harrows, 1 4-furrow Plow, 1 2-furrow Plow, Milk-bulk-cooler, en verder kleinere gereedschappen.

Zo goed als nieuwe, grote barn voor 10.000 broilers met alle gereedschappen. In deze barn zijn 4 ventilatoren.

De barn voor het vee is ouder, doch in goede conditie. Silo en melkhuis. Al het hooi en graan is in de koop begrepen. Het huis is in prima staat en heeft 4 slaapkamers, huisk. eetk., ruime keuken en badkamer.

MELKCONTRACT MET PRIMA DAIRY. Melk-inkomen \$7.000.— tot \$8.000.—. Tevens inkomen van broilers of legkippen en de verkoop van vee.

Vraagprijs \$46.000.—. Gevraagd downpayment \$16.000.—. Open voor offer. Hypotheek verkrijgbaar à 5½% welke kan worden terugbetaald met \$250.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Contact voor deze en andere prima dairy farms:

K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel. 934-1813

BEZOEK VAN KONING OLAV AAN NEDERLAND

Een foto van Z.M. Koning Olav van Noorwegen, die van 9 tot 12 september een bezoek aan Nederland zal brengen.

De Neger in Nova Scotia

door Claribel Gesner

(Canadian Scene) — Onlangs werd door een jongeman een morgendienst bijgewoond in een kerk in Halifax. Hij werd daar genegeerd noch uitbundig begroet, maar normaal geaccepteerd. Het zou dan ook de moeite van het vertellen niet waard geweest zijn als deze jongeman niet een neger was geweest die een kerkdienst van blanken bijwoonde. Volgens aantekeningen in oude geschiedenisboeken werden reeds in 1686 door Franse kolonisten negers naar Nova Scotia gebracht; vlak na de stichting van Halifax, in 1749, kwamen zij als slaven met de New Englanders mee; na de Amerikaanse revolutie werden de Loyalisten zowel door slaven of vrije negers vergezeld en door het Engelse leger werden zij als gevangenen van Jamaica hierheen gestuurd. (Een groot aantal van deze mensen vestigde zich in 1792 in Sierra Leone.) De laatste grote groep van meer dan 2000 arriveerde gedurende en direct na de Oorlog van 1812. In die tijd was het slavendom in Nova Scotia zo goed als afgeschaft en deze mensen (de "Refugee Blacks") kwamen hier als vrije mensen, door Britse oorlogsschepen van Amerika hierheen gebracht. Door de regering kregen zij over de gehele provincie plaatsen toegewezen, waar zij zich vestigen konden en werd hun land en rantsoenen geschonken. Dertig jaar stond de regering hen met hulp terzijde; toen werden zijn aan zichzelf overgelaten in de hoop, dat zij in eigen onderhoud zouden kunnen voorzien. Ongelukkigerwijs was het land dat hun was toegewezen moeilijk bebouwbaar, en de weersgesteldheid slecht. Zelfs blanken, die meer gewend waren aan deze weersgesteldheid, hadden hulp nodig.

De negers, opgegroeid in het zonnige Zuiden, waar het makkelijk was om zich van een goede oogst te verzekeren; in slavernij, waar alle beslissingen voor hen genomen werden, verkeerden in een wanhopige toestand.

De meesten van hen konden lezen noch schrijven en bezaten niet de nodige vakkennis om hun lot te verbeteren. Ze bouwden huizen die hen onvoldoende beschermden tegen de strenge kou van het Noorden (velen zonder kelders, sommigen zelfs zonder vloeren), zodat ze ook geen deel van het voedsel dat zij 's zomers hadden verbouwd, voor de winter konden bewaren. Maar ze waren vrij en voor die vrijheid waren zij bereid elk offer te brengen. Zij putten troost uit hun religie en uit onderlinge saamhorigheid.

Zowel verenigingen als particulieren hebben nog verschillende keren geprobeerd hen te helpen en met de verbetering van de algemene toestand in Noca Scotia verbeterde langzamerhand ook het lot van de neger. De meeste nederzettingen hebben nu goede, openbare scholen en de oudere kinderen bezoeken de District Highschools. Voor jongelui wier vooropleiding aan de vereisten voldoet, staan thans uitstekende vakopleidingen ter beschikking; terwijl zij die daar interesse voor hebben ook allerlei avondcursussen kunnen volgen. Hoewel de meeste negerschoolkinderen achter staan bij blanken van dezelfde leeftijden, komen er toch steeds meer die van de aangeboden studiemogelijkheden gebruik maken. Tussen 1960 en 1964 wisten meer dan 30 negers in Nova Scotia een graad te behalen aan de universiteit. Zoals zoveel jonge mensen in de kustprovincies, hebben ook de meer ontwikkelde negers de neiging met de opgedane kennis naar beter betalende streken te vertrekken, waardoor ook hier dus de beste mensen verdwijnen. Maar met de verbetering van het algemeen niveau in de Atlantische provincies zal het ook voor deze jonge mensen makkelijker worden om thuis te slagen. Zelfs thans is het lot van een neger in Nova Scotia niet bepaald gemakkelijk. In Halifax, waar ongeveer 2% van de bevolking uit negers bestaat, woont het grootste gedeelte in wijken waar de woningen derderangs zijn en water- en sanitaire voorzieningen ongelooflijk slecht. Toch schijnt deze toestand niet voort te vloeien uit discriminatie, maar uit de economie, want de blanken en negers wonen er naast elkaar. Het stadsbestuur heeft thans een programma ontworpen om deze slechte woningtoestand uit de wereld te helpen en de mensen in goedkope woningblokken onder te brengen. Hoewel er wijken zijn waar door een neger geen huis gekocht kan worden, en particuliere verenigingen waar negers geen lid van kunnen worden, wordt er zowel door particulieren als door groepen en agentschappen van alles in het werk gesteld om dit vooroordeel uit te roeien. Nog belangrijker is het dat in 1963 de Nova Scotia Human Rights Code is aangenomen.

De welbekende negerdominee W. P. Oliver heeft kortgeleden gezegd: "Nova Scotia heeft al ontzettend veel gedaan om de negers als volwaardige burgers geaccepteerd te krijgen. Wat de algemene opinie betreft, heeft het er voor de neger nog nooit zo gunstig voorgestaan. (Er wonen 32.127 negers in Canada, waarvan 11.900 in Nova Scotia. In Halifax wonen 5095 negers.)

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

For all your BOOKS, RECORDS AND GIFTS

1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:

John Voortman
REALTOR

588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

Buying or Selling a home?

For prompt, courteous service and the facilities and experience of a well established respected Real Estate Office.

call John Vandervinne

241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

CLASSIS EASTERN ONTARIO

Naar wij vernemen wordt overwogen om tot splitsing der classis te komen, die thans 26 gemeenten omvat.

De gemeente Navan zal verplaatst worden, dichter bij Ottawa, waardoor een 25-tal families van Ottawa deze gemeente zal versterken. De naam zal dan gewijzigd worden in Ottawa East.

In Bowmanville, Ont. bestaan plannen om tot splitsing over te gaan, zodat het plan voor een tweede predikantsplaats dan wel komt te vervallen. Bowmanville telt al over de 260 gezinnen.

Beroepen

te Lucknow, Ont., Kandidaat Charles Fennema.

te Barrie, Ont., Dr. S. Woudstra te Ottawa, Ont.

te Leota, Minn., J. W. Jongsma te Burdett, Alta.

Aangenomen

naar Dutton, Mich., B. Kok, Home Missionary te Cochrane, Ont.

naar Medicine Hat, Alta., Kandidaat Morris Greidanus.

Bedankt

voor Peers, Alta., Kandidaat M. Greidanus.

voor Edson, Alta., J. W. Jongsma te Burdett, Alta.

voor Haney, B.C., H. R. Roelofs te Orange City, Iowa.

voor Telkwa, B.C., Kandidaat G. Corvers.

REFORMED CHURCH

Beroepen

als visiting Professor voor de Chair of N.T. Theology aan het seminarie van de University of Dubuque, Iowa, Dr. K. Hanhart te London, Ont.

Aangenomen

naar Bismarck, N.D., Allan J. Boeve te Walley, B.C.

Bedankt

voor Guelph, Ont., A. F. Mansen te Jamestown, Mich.

FIRST CHR. REF. CHURCH OF TORONTO

Men verzoekt ons mede te delen, dat met ingang van de eerste zondag in september a.s. de diensten in de First Christian Reformed Church aan de Taunton Road te Toronto, als volgt zullen worden gehouden: 10.00 v.m. Engelse dienst, 3.00 n.m. Nederlandse dienst en 7.00 n.m. Engelse dienst. De Nederlandse dienst is in het bijzonder bedoeld voor hen, die gaarne regelmatig een kerkdienst willen bijwonen, doch wegens onvoldoende kennis van de Engelse taal de voorkeur geven aan de Nederlandse taal.

W. A. C. BENNETT

EERSTE MINISTER VAN BRITS COLUMBIA

door Mrs. Ivor Scott

(Can. Scene) — Noem de naam van W. A. C. Bennett in B.C. en U kunt, hoe dan ook, verzekerd zijn van een felle reactie. Er zijn maar weinig premiers in de Canadese geschiedenis, die zo vereerd of veracht, zo bewonderd of gevreesd zijn geweest. Ja zelfs zijn meest bittere critici, die zijn motieven in twijfel trekken en zijn middelen wantrouwen, moeten wel toegeven dat hij tenminste iets gedaan krijgt.

Leidt hij zijn provincie naar een faillissement met zijn groots opgezette projecten, wegen, bruggen, spoorwegen, dammen — en wil hij teveel doen in een korte tijd voor een zo dun bevolkte provincie als B.C.? Er zijn er die denken dat hij zich vast voorgenomen heeft om zijn naam in de geschiedenisboeken vermeld te krijgen als "Bennett, the builder". Maar weer anderen vragen zich af of hij soms een helderziende is die de toekomst duidelijker ziet dan de meesten van ons. Reeds in zijn jeugd in New Brunswick voelde Bennett zich tot de politiek aangetrokken, waar hij zich onder invloed van zijn streng conservatieve ouders candidaat stelde voor de Conservatieven. Daarne vestigde hij zich in Kelowna, B.C. waar zijn electrische apparaten en ijzerhandel een succes werd. In 1941 werd hij gekozen tot lid van de Wetgevende Vergadering als afgevaardigde van South Okanagan, waarvoor hij in 1945 en later weer in 1949 werd herkozen. Op zekere dag in het begin van 1951 kondigde hij daar op dramatische wijze aan dat hij een Independent was geworden. Voor het einde van datzelfde jaar had hij zich bij de Social Credit Party aangesloten. Het meest opzienbarende feit in de politieke geschiedenis van B.C. vond plaats in 1952 toen de Social Credit Party met 1 zetel won en Bennett, als nieuwgekozen leider, premier werd. Als reden voor zijn verandering van partij gaf hij op zijn oppositie tegen een voorgestelde verhoging van ziekenhuisverzekeringspremies, maar velen stonden daar sceptisch tegenover. Tot tweemaal toe had hij geprobeerd het leiderschap van de Conservatieve Partij te verwerven, zonder succes en hij werd niet benoemd in het kabinet. Sinds zijn overwinning in 1952 is premier Bennett aan de macht gebleven, doordat hij vier opeenvolgende verkiezingen heeft gewonnen. Zijn eerste regeringsperiode was zo onervaren, dat hij de macht in de handen van enkele personen concentreerde en hij heeft de teugels stevig in handen gehouden. Aanmatigend en autocratisch is hij bovendien, een snel denker en schrander. In 1957 wist hij de storm te bezweren over een vertrouwde kabinet minister die de gevangenis in ging voor zwendel. Eerst verzekerde hij zich van de steun van de zakenwereld door hen er van te overtuigen dat zij hadden te kiezen tussen Social Credit en socialisme, waarna hij zich omdraaide en de machtige B.C. Electric Company nationaliseerde; algemene aanhang wist hij te verwerven door het terugbetalen van belastingen in de vorm van zogenaamde "home-owners grants". Men heeft hem er van beschuldigd dat hij sociale zaken, onderwijs en alles wat niet direct in het oog springt tekort doet ter wille van zijn grote bouwprojecten. Zijn wegen en bruggen hebben de provincie echter opengelegd, het doortrekken van de spoorweg is een geweldige aanwinst voor het gebied van de Peace River; zijn waterkrachtplannen . . . wie kan voorspellen wat deze zullen betekenen . . . ? Hebben we te doen met Bennett, de lijder aan grootheidswaanzin of met Bennett, de man met de vooruitziende blik?

Wanneer zal 't zijn?

Of is het gauw een jubileum?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

DE NIEUWE SCHOOL-KALENDER VOOR 1965

Zoals wij dit de laatste jaren gewend waren, is ook nu weer de Christian School Calendar de eerste, die ons het jaar 1965 aankondigt. Deze kalender heeft een zeker burgerrecht onder ons verkregen en de uitvoering begon klassiek te worden. Witte maandbladen met foto's opgevrolijkt met rode druk hier en daar. Met deze klassieke "uitrusting" heeft men thans gebroken. De nieuwe kalender is nu op chamois papier gedrukt, terwijl de rode druk is vervangen door een zacht bruin. Dit alleen reeds is een prettig aandoende verandering.

Nog meer echter verrasten ons de tekeningen, die zijn vervaardigd door John Knight. Beginnende bij 600 jaar voor Christus laat de kalender ons de verschillende typen van scholen zien, die er zo al in verschillende delen van de wereld in de geschiedenis tot op vandaag zijn geweest. Een kort bijschrift vertelt ons er iets meer van. Aan de hand van de historie heeft de tekenaar zich een beeld van het schoolleven gevormd en dit in zijn illustratie uitgebeeld. Wij menen, dat Mr. Knight hierin zeer wel is geslaagd.

Wij uiten graag onze waardering voor dit mooie stuk werk er er is geen twijfel aan, dat de School Calendar ook in de komende maanden weer een plaats zal krijgen in duizenden huizen in Canada en de USA.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

WAT BETEKENEN DE NAMEN VAN DE MAANDEN?

Dierenleven in Canada

Zo bang als . . . een beer !

Het opschrift doet waarschijnlijk wel wat ongeloofwaardig aan, maar het bevat toch veel waarheid. Zo op het eerste gezicht bent U daarvan natuurlijk niet overtuigd, en als U op een wandeling plotseling tegenover een beer kwam te staan, dan ging U tien tegen een, toch wel op de loop. Zonder te vermoeden, terwijl U daar zo al hijgende en angstzweet uitpersend voortrent, dat die vervaarlijke beer minstens even erg geschrokken is als U zelf en misschien wel even hard op de loop geslagen is.

Beren zijn haast net zo bang voor mensen, als mensen voor beren. Niet dat we U nu aan willen raden de proef op de som te nemen, en een van die zwarte, bruine of grijze monsters op te heuen. Er is meer en intiemere kennis voor nodig om veilig met beren om te gaan, dan alleen de wetenschap dat ze bang zijn voor mensen.

Beren zijn zeer intelligente wezens en ze houden er hele reeksen merkwaardige eigenschappen en gewoonten op na, die hem tot de meest interessante dieren maken.

Om nog maar even bij de reeds genoemde eigenschap te blijven moeten we uitleggen dat het niet zozeer de menselijke verschijning is, die de beer angst aan jaagt, als wel de reuk van een mens. Beren hebben geen bijzonder goed gezicht, en gaan voornamelijk op hun reuk af. Zo is het voorgekomen, dat een jager onverhoeds op een geweldige Grizzly stuitte, die regelrecht en met heel duidelijke bedoelingen op hem af kwam rennen, maar die op het laatste ogenblik zijn vaart afremde om vervolgens ijlings rechtsomkeert te maken en de andere kant op te hollen: hij had geroken dat er een mens in de buurt was.

Berenjagers moeten met die eigenaardigheid terdege rekening houden, ze krijgen geen beer onder schot, zo lang ze in de windrichting lopen. Zo sterk is de reukzin van de beren, dat ze de plaatsen vermijden waar uren te voren mensen langs gelopen zijn.

Twee jagers kregen eens een heel duidelijke demonstratie van die angst via de reukorganen. Ze hadden een beer aangeschoten, maar niet gedood. Het woedende dier stoof onmiddellijk in de richting waar de jagers zich bevonden om zich op zijn belagers te storten.

Wanneer een beer aanvalt dan is er vrijwel niets dat hem kan weerhouden of tegenstaan en de jagers keken dan ook de dood in de ogen toen ze de gewonde beer op zich af zagen stuiven. Een windvlaag gaf het verblinde dier echter de lucht van mensen en dat was genoeg om hem van gedachten te doen veranderen en hem het hazen-, pardon het berenpad te doen kiezen, tot grote opluchting van de jagers.

Natuurlijk komt het wel voor dat beren mensen aanvallen, maar het schijnt bijna altijd een vergissing te zijn aan de kant van de beren. Een vergissing of zelfverdediging. Wie er het slachtoffer van is heeft niet veel kans zijn ervaring na te vertellen, want het dier, dat zich desnoods met een koe uit de voeten kan maken, maakt weinig omslag met een mens. Een slag met de geweldige poten is als regel voldoende om een hersenpan in te slaan. Dat lot is velen overkomen, die zonder kwade bedoeling een beer overrompelden in het bos. Dan zijn het meer de schrik en de verwarring van het ogenblik die het dier doen handelen, dan echte agressiviteit.

Een van de domste dingen die men kan doen bij een onverwachte ontmoeting met een beer is hard weglopen. Vaak heeft die reactie dezelfde invloed als op sommige honden, dan voelt het ondier zich genoodzaakt om achter de bangaard aan te lopen. Maar ook laat een beer zich soms, net als de meeste honden, door een kordaat optreden van de wijs brengen.

Een jager had eens beer aangeschoten en ging op de loop toen het gewonde dier op hem af kwam stormen. Hij had een vrij grote voorsprong, maar geen enkele kans van ontsnappen, want er was geen huis of boom mijlen in het rond. En een beer kan hard lopen, harder zelfs dan een man die de doodsangst vleugels geeft. De jager ontdekte een rivier en wist zolang zijn voorsprong te bewaren tot hij het water bereikte. Toen liep hij snel naar het midden van het ondiepe water en besloot dat daar zijn beste kans lag om zich het ondier zo lang mogelijk van het lijf te houden. Zich voorbereidend op het einde besloot hij grimmig om zijn leven zo duur mogelijk te verkopen. Het schijnt dat de beer die vastberadenheid opmerkte, want inplaats van naar zijn gemakkelijke prooi toe te zwemmen bleef het dier aan de oever staan ,liep een paar keer twijfelend heen en weer en keerde tenslotte heel gemoedelijk op zijn schreden terug.

Hetzelfde ondervond ook een fotograaf die de wildernissen van Noord-Canada was ingetrokken om filmopnamen te maken van het leven van de beren. Op een goede dag ontdekte hij, niet ver van de plaats waar hij en zijn gids een middagdutje deden, een grote grizzly. Zonder zijn gids te wekken kroop hij voorzichtig met zijn camera gewapend nader door het hoge gras. Hij volgde daarbij iets dat op een sterk kronkelend paadje leek, maar dat in werkelijkheid een berenspoor was. Plotseling, op een bocht, stonden de man en de beer vlak tegenover elkaar, zo dicht als mensen die elkaar de hand schudden, de fotograaf nog steeds op zijn knieën. Seconden lang keken ze elkaar recht in de verschrikte ogen. Toen draaide de beer zich om en liep doodgemoedereerd terug naar de plaats vanwaar hij gekomen was.

Bij een andere gelegenheid zag dezelfde fotograaf een geweldig monster van een beer op zich afstormen, terwijl hij aan het filmen was. Het dier naderde hem tot op enkele meters. Toen sprong de ervaren gids op en maakte het dier met luide woorden en wilde gebaren onmerkzaam op het ongepaste van zijn handelswijze. De fotograaf, die al die tijd door het kijkgat van zijn filmtoestel had gegluurd en daardoor het toneel als op een afstand had aanschouwd, trok wit weg toen hij zijn toestel liet zakken en zag dat niet meer dan drie meter en de nijdige stem van zijn gids hem scheidden van een kansloos handgemeen. Gelukkig bleek het optreden van zijn gids voldoende om de beer, die waarschijnlijk verontrust was door het gezoem van het filmtoestel, knorrend terug te sturen.

Het is werkelijk heel zeldzaam dat een beer zonder noodzaak een mens aanvalt. En de enkele malen dat het gebeurt zijn waarschijnlijk nog te verklaren uit vroegere ervaringen die de beer met mensen heeft gehad. Mensen die zijn gewoonten hebben bestudeerd beweren dat de beer zelfs mensen met rust laat, die zich voortdurend in zijn jachtterrein ophouden.

Zo op de manier van: als jullie mij met rust laten, zal ik jullie ook niets doen. Maar de geringste inbreuk op zijn rechten kan hem in een razende vijand doen veranderen.

Zes jagers ontdekten eens, terwijl ze in een bootje over een rivier voeren, een grote bruine beer, die niet ver van de oever klaarblijkelijk lag te slapen. Ze waren onder de wind en wisten het dier ongemerkt tot op ongeveer 50 meter te naderen. Toen openden ze het vuur en bijna op hetzelfde ogenblik drongen vier kogels het lichaam van de beer binnen.

Het dier sprong op en stormde op zijn vijanden af, met open bek. Twee van de zes jagers zagen kans om het dier nog eens te raken, terwijl hij op hen afkwam, maar dat hinderde de beer geen ogenblik. Deze beide laatsten sprongen daarop in de boot en roeiden uit alle macht naar het midden van de rivier, terwijl hun vier kameraden zich verspreidden en verborgen in het struikgewas. Vandaar uit namen ze de beer opnieuw onder vuur, waarbij elk schot de aandacht van het nu zwaar gewonde dier afleidde, zodat hij telkens weer onder bloedstollend gebrul in een nieuwe richting aanviel.

Tenslotte zette het dier de achtervolging in tegen twee van hen, die nu hun geweer weg wierpen en na een wilde ren vanaf een zes meter hoge en steile rivieroever in het water sprongen om aan de klauwen van het monster te ontkomen.

Toen ze boven water kwamen hoorden ze een geweldige plons: de beer sprong hen pardoes achterna en bevond zich nu op ongeveer armlengte, gereed om hen met zijn geweldige klauwen te verscheuren.

Toen schoot een van de jagers op de wal met een welgemikt schot een kogel in de hersens van de beer en maakte daarmee een einde aan de achtervolging.

De hersens is vrijwel de enige plaats waar men de beer een dodelijke wond kan toebrengen. Toen deze zes jagers hun beer uit het water haalden en hem onderzochten, ontdekten ze dat niet minder dan acht kogels zich op vitale punten in het berenlichaam hadden gedrongen, zonder dat het dier daar zichtbaar hinder van ondervond.

Men heeft beren aangetroffen, die verscheiden kogels in hun longen of ingewanden hadden en die daardoor niet werden belet in hun bewegingen. Het is zelfs voorgekomen, dat een kogel dwars door het hart van een beer drong en dat het dier nog uren leefde, en, wat meer is, al die tijd verwoed vocht.

Maar dat alles neemt toch niet weg, dat de beren een soort overeenkomst met de mensen hebben gesloten om de vrede te bewaren. Het komt dan ook practisch niet voor dat een beer een mens oppeuzelt. Zelfs niet als hij een mensen-lijk vindt, terwijl de beer toch overigens geen afschuw heeft van dood vlees.

Als een beer een mens doodt dan vlucht hij vaak onmiddellijk, als in paniek. En een mens die aangevallen wordt door een beer schijnt niet beter te kunnen doen dan zich dood of doodstil te houden en zich niet te verweren.

Ergens in Britisch Columbia loopt een man, die deze les niet kende en daarvoor duur moest betalen. Hij werd neergeslagen met een geweldige klap van een berenpoot en trachtte onmiddellijk te vluchten toen de beer zich van hem afwendde. Maar elke keer dat hij zich oprichtte of zich maar bewoog keerde de beer terug en beet hem, op alle mogelijke plaatsen van zijn lichaam. De man overleefde zijn gruwelijk avontuur doordat hij tenslotte het bewustzijn verloor, waarna de beer hem met rust liet. Maar hij moest zijn levensweg vervolgen van top tot teen overdekt met afzichtelijke littekens.

Twee vrienden, die een wandeling maakten in een der natuurreservaten van British Columbia, hadden een zelfde ervaring. Het is in deze natuurreservaten de gewoonste zaak van de wereld als men een beer tegenkomt, en de beide mannen schonken dan ook nauwelijks aandacht aan moeder-beer, die met haar jongen een eind van hen af op een hoger gelegen terrein liep. Ze liepen gedachteloos verder, ongewapend. Totdat plotseling de woedende beer hen achterop kwam en met een slag van zijn poot hen tegen de grond wierp.

Deze beer had niet onwaarschijnlijk vroeger een jong door mensen gedood gezien en haar instinct deed haar nu de strijd aanbinden nog voor ze aangevallen werd. Haar jong had ze ergens in de struiken verborgen, totdat ze het dreigende gevaar had bezworen.

Er ontwikkelde zich een toneel, dat elke beschrijving tart. De beer wierp zich beurtelings op de beide mannen, hen vreselijke wonden toebrengend met haar geweldige tanden en klauwen. Als ze bezig was de een toe te takelen, trachtte de ander te vluchten, waarna hij weer ingehaald en opnieuw aangevallen werd door de woedende beer. De mannen trachtten zich te verweren met schoppen en slaan maar het enige wat ze bereikten was dat het vlees hen letterlijk van de botten gescheurd werd. Een van de mannen zag hoe de beer zijn vriend in zijn bek nam en heen en weer schudde en in de lucht wierp, zoals een hond met een pop speelt. Ongelooflijk als het moge klinken, de beide mannen overleefden het vreselijke avontuur.

De beer liet hen tenslotte met rust om haar jong weer op te zoeken en in die tijd zagen de beide mannen, elk op eigen houtje, kans zich van de plaats des onheils te verwijderen, kruipend en hinkend.

De eerste man die ze tegenkwamen viel flauw alleen al op het gezicht van zoveel bloed en zulke gruwelijke wonden. Toch zijn de beide mannen geheel hersteld en misschien leven ze nu nog, zij het dan met een dieper respect voor de bange beren dan welk ander mens ook.

JUDAISM

SUCCOTH - THE FEAST OF TABERNACLES

"That your generation may know that I made the children of Israel to dwell in booths, when I brought them out of the land of Egypt; I am the Lord your God."

Lev. 23:43.

Five days after Yom Kippur (the days of Atonement) of which the Jews believe that God has forgiven all their sins or at least they expect Him to do so, another feast is celebrated, called Succoth, which means "booths" or "tabernacles". (singular: "Succa").

The month Tishri is a month of feasts and after celebrating new year (Rosh Hashanah) and the Day of Atonement (Yom Kippur) which are called "the great feasts", Succoth is celebratd in accordance and after God's command in Lev. 23. It is an agricultural and thanksgiving festival which is celebrated by Jews only, from San Francisco to Bombay and from Montreal to Pretoria. There is no such festival in Christianity nor in any other religion.

The children of Israel dwelled in tents and booths during their journey from Egypt to Canaan which lasted over 40 years. In our everyday language we do not often use the expression of "The God of Israel" but throughout the Old Testament we are confronted with the tender relationship between Israel and their God. In Neh. 8 we come across the same thing; after that the children of Israel were back from the Babylonian Exile and not only the restoration and building up of the land was of order, but also the feasts and festivals were restored by and by. Once they were settled again in Canaan the meaning of this festival was accentuated, since they were dwelling in solid houses and living in prosperity. Later, when the temple services were conducted by the priests, this festival "Succoth" was a joyous one, in which everyone, men, women and children participated and came to a climax of religious worship. The harvest had been gathered in from the fields, the groves and the orchards. Barns and sheds were full and their cattle had given their offspring and on this thanksgiving day God commanded in Deut. 16:16 "They shall not appear before the Lord empty". Seven days this festival lasted and in these seven days 193 animals were offered before the Lord. The people had to gather olive and mirtle branches and branches of the thick trees plus a citrus fruit and bundled together it was called a "lulav". With these "lulavim" they swung in the temple and sang the Hallel psalms (Ps. 115-118). The people mingled freely together as living in booths demonstrated that all were alike.

This was the time that people could talk to famous rabbies and ask difficult questions of their scholars in former days. Although the custom varies according to time and circumstances, the Succoth festival is still celebrated as a happy occasion. Moreover, who would not be happy when one knows that five days ago the day of Atonement was celebrated and the High Priest made atonement for himself and for the people? The glory of the Old Testament days, however, has vanished long ago, but in the days when the Son of Man pressed his feet on the dusty roads to Jerusalem more than ever Israel heard the mows of cows and the bleating of the lambs as well as the noisy conversation of merchants, farmers and money changers. The celebration of today is less solemn, less joyous and less noisy, but nevertheless meaningful as before. Indeed Israel dwelled in booths, Israel went through the wilderness, "their raiment did not wax old upon them, nor did their feet swell, these forty years" in the wilderness. (Deut. 8:4).

No wonder that Israel today is proud to have this festival; no wonder that in this festival the relationship with God is so clearly stated and consequently that the Jews of today are strengthened in their belief that Israel still has a task to fulfil. For the custom in former days, the pouring of water, took place in the temple where a specially appointed priest was sent to the pool of Siloam with a golden pitcher to bring water from the pool. This water was poured by the High Priest into a basin at the foot of the altar together with another pitcher of wine. This mingled together and flowed through special pipes back to the brook of Kidron again. This ritual, accompanied with their prayer for rain, had a twofold meaning.

First, it was a symbolic and ritual prayer, for abundant rain, while the summer was at its end and the wet season about to begin. Hence the prayers for Shaarei Shomayim (the gates of Heaven) to open for abundant rain. It is evident that in the present time this prayer still prevails.

The second meaning is prophetic and Messianic in its hope, looking toward the outpouring of the Holy Spirit not only upon Israel, but also the believers of all the nations under the reign of Messiah King, as the Jews believe what is said in Zech. 144:16: "And it shall come to pass, that everyone that is left of all the nations which came against Jerusalem shall even go up from year to year to worship the King, the Lord of Hosts, and to keep the feast of Tabernacles".

But there is more in these days. In former days as well as during the past festival in 1963, many bright lights are lit in the Synagogue and in the home, and although we do not find any trace of this custom in the Old Testament, it is a remarkable discovery to find traces in the New Testament only, carried through the ages by the Jews until this day. This agricultural festival with the lulav, the water pouring and the lights must be a clear gospel to the Jews of today.

When Jesus went to the feast of the Tabernacles, he sat in the temple with the wise, the scribes and the pharisees, just as it is today, and the Jews marvelled saying: "How knoweth this man letters, having never learned?" (John 7:15). He must have seen the many lights in the temple and witnessed the pouring of the water, two important things on this feast, but David's greatest Son told the people the better side of these customs and said: "I am the Light of the World: he that followeth me shall not walk in darkness, but shall have the light of life". (John 8:12).

After the seven days of Succoth one day was added which is called "Simchath Torah", (the rejoicing over the Law), as in the Temple and nowadays in the Synagogue the reading of the Torah starts again. With the close of Deut. 34 they start immediately with Genesis 1 and the Jews are rejoicing about their laws, probably in agreement with Ps. 119: "Oh, how love I thy law . . . etc." But in spite of this rejoicing the present day Jews say that the law of Moses cannot have been given by God as one is not able to fulfil the law. Only One has fulfilled the law: Jesus Christ, and He said on the feast of Tabernacles in Jerusalem 2000 years ago, at the pouring of the water: "If any man thirst, let him come unto me, and drink. He that believes on Me as the Scripture hath said, out of his belly shall flow rivers of living water."

The Jews may celebrate their Succoth today as a special Jewish Festival, still looking back to their great journey and also looking forward in Messianic hope. We as Christians have experienced the fulfilment which started 2000 years ago. How shall they hear the message of which they have never heard and how can they believe when nobody is going to tell them? That our heart may rejoice in the blessed hope which is given in Christ Jesus.

Mellegers.

Weston, Ont.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO, 2828 Bathurst St. RU 7-5637

HAMILTON, 20 Tisdale St. S. JA 8-0147

ST. CATHARINES, 94 Church Street MU 4-6385

LONDON, 150 Elmwood Ave. GE 8-8439

Kantoren:

MONTREAL, 3600 Van Horne 731-9421

VANCOUVER, 1280 West Pender MU 3-9685

EDMONTON, 12421 - 118th Ave. GL 4-3260

CALGARY, 3335 Boulton Road 289-5748

Aº 1807 Holland Life

GEZINSVERZORGING — SPAREN

OUDEDAGSVOORZIENING

Hebt U pijnlijke voeten?

WIJ MAKEN LOSSE STEUNZOLEN OP DOKTER'S ADVIES

Vraagt verdere inlichtingen bij:

J. H. VAN KLEEF

16 JOHN ST. NORTH

HAMILTON, ONT.

Bus. Phone: JA 7-0642 Res. Phone: FU 3-5618

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn

Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON Ont.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
...een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje ...el bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE LONG, HOT SUMMER

by Dr. R. KOOISTRA

The U.S.A. is still in the midst of the long, hot summer as was predicted. The informed reader may know that this term does not refer to the weather, but to the struggle between black and white and white and black in many states of the U.S.A. The acceptance of the Bill of Civil Rights has not ended the struggle, but, on the contrary, has given rise to violence in many urban communities. The remarkable aspect of all this is, that riots don't occur in metropolitan mass-concentrations of people only, but also in several smaller cities and towns.

The "long, hot summer" means that the U.S.A. is going through a period of internal tensions and problems, a period in many ways as difficult, if not more, than the time of the civil war of about one century ago.

One of my friends was so friendly as to send me a reprint of an article in "Fortune" of the last May issue, entitled **Chattel Law and the Negro**, written by one of its editors, Charles E. Silberman. It deals with a new book of this author which might be on the market by now and will be published by Random Publishing House under the title: **Crisis in Black and White.**

Naturally the question arises when reading this articles whether or not important aspects of this crisis have been overlooked. We might ask whether "**Crisis in Black and White**" isn't written too much in black and white only, forgetting about the many shades of gray which are in between. Yet, though there might be more gray than shown in the following digest of this article, it can not be denied that Silberman has written a very valuable study of this problem, which may help us considerably in understanding the bitter crisis in the relations between black and white in the land of our Southern neighbours.

It is particularly important to take note of the historical background and juridical aspects of the problem as shown by Mr. Silberman.

First of all Mr. Silberman stresses the unique character of slavery in the U.S. He writes:

> Slavery in North America was unlike slavery anywhere else. It took a peculiarly brutal form precisely because Anglo-Saxon law, being based on a society of free men, had no precedent for dealing with slaves. So the Negro was placed outside the law and considered as a piece of property. For three hundred and fifty years he was subjected to a system that deliberately deprived him of family life, destroyed his ambition, and eroded his intelligence.

Then follows his initial analysis of the problem. Why is it so difficult? Why are white people showing so very little understanding and appreciation for their black neighbours? Mr. Silberman answers:

> Apologists for segregation have based their case on the assertion of inherent Negro inferiority. As proof, they have pointed to the persistence of certain alleged traits of character and behavior: Negroes are docile but irresponsible, loyal but lazy, humble but given to lying and stealing, friendly but dull. Until very recently, this was the image of the Negro almost invariably projected by theatre, films, and radio: witness the popularity of Stepin Fetchit and Amos and Andy. Opinion polls have indicated that this image is still widespread.
>
> Liberals have countered the racist argument by calling it a stereotype, as if applying a label disposed of the argument. It doesn't. Negroes do display less ambition than whites; apathy (along with the self-hatred that produces it) is the worst disease of the Negro slum. Negroes do have "looser morals": there is no denying the promiscuity of the Negro slum or the high and apparently growing rate of illegitimacy. The Negro crime rate is substantially higher than the white. Negroes do "care less for family"; the rate of separation is six times greater among Negro families than among white. And Negroes score lower on I.Q. tests than whites of comparable socio-economic status, and Negro children do poorer work in school.

CIVIL RIGHTS BILL BECOMES LAW—Rep. Emanuel Celler (left), Democrat of New York, and Rep. William M. McCulloch, Republican of Ohio, celebrate passage of the Civil Rights Bill in the House of Representatives. They were principal architects of the bill which was signed into law by President Johnson hours after 153 Democrats and 136 Republicans joined to approve the measure. The final House vote was 289 to 126.

How can these "unpleasant facts" be explained. Mr. Silberman refers us to the "whether world of Nazism":

> The most striking aspect of the concentration-camp inmates' behavior, Elkins writes, "was its childlike quality." The inmates — many of them mature, independent, highly educated adults — were transformed into fawning, servile, dependent children. This childlike behavior, moreover, was in part a reflection of an even more fundamental change, in which the prisoners identified themselves with their SS guards and accepted the Gestapo's value system. They imitated the guards in many ways, making their uniforms look more like those of the SS, imitating the guards' mannerisms, absorbing their German nationalism and anti-Semitism (even the Jewish prisoners frequently became anti-Semitic), outdoing the SS guards in brutality when placed in supervisory positions over their fellow prisoners. "To all these men," Elkins observes, "reduced to complete and childish dependence upon their masters, the SS had actually become a father-symbol," for they were every bit as dependent upon the SS guards as infants upon their parents. The prisoners were kept in a state of chronic hunger; the guard could, at his pleasure, bestow or withhold food. The prisoner had to ask permission for every single thing — even to urinate or defecate — and permission would not always be granted. The prisoner, in short, was reminded hour after hour that the SS guard had power of life or death over him.

From this comparison Mr. Silberman concludes: The American Negro has been subject to a system designed to destroy ambition, prevent independence, and erode intelligence for the past three hundred and fifty years", whereas people submitted to the Nazi-terror showed these same changes in behaviour after only a few months or at most years.

Slavery in the U.S.A. was marked by the "sense of nobodiness". There were no laws to protect the Negro in any sense. He had no human dignity but was counted with livestock and other belongings. Mr. Silberman describes the situation as follows:

> The fact is that Negro slavery in America and in the other British colonies was completely unlike slavery in any other part of the globe or any other period of history. Tocqueville saw this clearly in 1837. "The only means by which the ancients maintained slavery," he wrote, "were fetters and death; the Americans of the South of the Union have discovered more intellectual securities for the duration of their power. They have employed their despotism and their violence against the human mind."
>
> Modern historical and anthropological scholarship has made it clear that the traditional view of Africa as a place of savagery and barbarism is almost pure myth. "Fifty years ago," as Professor Elkins has written, "if the American Negro was congratulated for anything, it was for his remarkable advancement from a state of primitive ignorance. Now, however, looking back upon the energy, vitality, and complex organization of West African tribal life, we are tempted to reverse the question altogether and to wonder how it was ever possible that all this native resourcefulness and vitality could have been brought to such . . . utter stultification in America."

Why was slavery much more tolerable in other countries? Silberman says:

> It may seem paradoxical that slavery was so much more tolerable in the colonies of the feudal and despotic Spanish and Portuguese empires than in the democratic U.S. Yet is was precisely the persistence of feudalism in Spain and Portugal and its absence in the U.S. (and in the other British colonies) that explains the difference.
>
> Although slavery had long since died out everywhere else in Western Europe, the institution had survived in the Iberian Peninsula down to the fifteenth century, in part because of the continuing wars with the Moors. There was, indeed, a tradition of slavery and of slave law going back to the Justinian Code and to earlier times. The Romans (as did most other ancients) saw slavery as a normal condition of man — the result of accident and misfortune, rather than of human nature. In this view, slavery affected only the body of the slave, i.e., only his labor; his mind and soul remained free. As the Roman author Seneca put it, "A slave can be just, brave, magnanimous." Spiritually, the slave was his master's equal; intellectually, he could be his master's superior.
>
> This body of law was transferred to their colonies in the New World. Thus South American law gave slaves the right to acquire and hold property and to buy their own freedom at a fixed price, generally the price at which the slave had been purchased. A codification in 1789 gave urban slaves two hours a day to use in "occupations for their own advantage"; rural slaves were permitted to sell the produce of their own gardens and save the proceeds toward purchasing their own freedom. As Professor Frank Tannebaum has put it, "For all practical purposes slavery here had become a contractual arrangement that could be wiped out by a fixed purchase price" — a contract, moreover, in which a master owned a man's labor but not the man himself.
>
> An "open system"
>
> Nor was this all. In this feudal society the Catholic Church asserted its vested interest in the souls of the slaves. Since marriage was a sacrament, slaves had to be married in church; once married, the slaves could not be separated. Slaveowners, moreover, were required to give their slaves religious instruction. Since the Crown had an interest in all its subjects, also, an elaborate body of law protected the slaves against mistreatment by their owners. To enforce this law each colony had an official protector of the slaves, known variously as the syndic, procurador, or attorney general. Priests who made regular rounds of the estates were required to submit reports from the slaves regarding mistreatment, and these reports were systematically investigated. Fines levied for mistreatment of slaves were divided three ways: one-third to the informer, one-third to the judge, and one-third to the Crown.
>
> The result was an "open system" that permitted a relatively smooth transition from slavery to freedom. Because Spanish and Portuguese law saw slavery as a misfortune that could happen to anyone, and because it insisted that the slave had a soul and mind and personality of his own, the opprobrium Americans attached to color never developed.

But in North America there was nothing to protect slaves either in the tradition or in the body of laws. Slavery could only be justified by assuming the inherent inborn inferiority of the Negro. I quote:

> In this newly developing capitalist society, therefore, the laws of slavery developed with a blinding logic and simplicity; slavery became an absolute and total condition in which the proprietor owned the slave's mind and soul as well as his body and labor. Because there was no precedent for slavery, the jurists of the new colonies had to find precedents where they could — in the laws governing chattel property. A horse, a cow, a house, have no rights vis-à-vis the owner. Thus it was with this new type of property. "A slave is in absolute bondage; he has no civil rights," the law maintained. And so a slave could not own property, give or receive gifts, make a will, or inherit property except at his master's pleasure.
>
> More important, the slave could not enter into a contract for any purpose, since "neither his word nor his bond has any standing in law." Hence a slave could not marry: slaves could live together, but their relationship had no legal status. "The relation between slaves," a North Carolina judge wrote, "is essentially different from that of man and wife joined in lawful wedlock . . . (for) with slaves it may be dissolved at the pleasure of either party, or by the sale of one or both, depending on the caprice or necessity of the owners." Slave law not only refused to recognize marriage, it reversed the common-law tradition that children derive their status from their father, maintaining that "the father of a slave is unknown to our law." To have held otherwise would have raised the embarrassing question of what to do with the numerous children born of a white father and a slave mother; the old common law would thus have created a large class of free mulattoes. Thus a slave father not only was legally unknown, he was legally stripped of the last semblance of masculinity, his right to his marriage bed. As one legal authority put it, "A slave has never maintained an action against the violator of his bed. A slave is not admonished for incontinence, or punished for fornication or adultery; never prosecuted for bigamy . . ."

(Continued on page 10)

THE AMAZON

GIANT RIVER IN A LAND OF GIANTS

by John Vriesinga

If you are one of those adventuresome souls who are continually drawn by the unusual and fantastic, the Amazon region of South America may well be the place for you. It's one of the world's least know regions, very sparsely populated, notwithstanding the fact that it probably also is the world's most fertile area, accessible by at least 50,000 miles of navigable waterways, 30,000 of which are deep enough to admit the largest ocean liners.

If all this sounds unbelievable, you may rest assured that the region harbors enough imagination-staggering phenomena to keep thoughts of a trip to the moon forever far from your mind.

Let's begin with the river itself, that lends its name to this spectacular region: the Amazon. While it is technically a river it is actually more of a moving fresh water sea, with its mouth of 200 miles wide that holds islands the size of Denmark or Holland.

With its over eleven hundred known tributaries it drains an area as large as the United States with some of the tributaries extending away up into Canada or down into Mexico. Four thousand miles long, it spews 150,000 cubic feet of water into the Atlantic each second with such force that 200 miles off shore the Ocean water is still brown instead of blue and decidedly sweet.

Compared to the Amazon even such giants as the Mississippi and the Congo are mere creeks; one of the tributaries, the Rio Negro, measures 20 miles across, and another, the Araguaya, holds in its main stream an island of 200 miles long that measures 35 miles at its widest point.

The current in the mighty Amazon has gouged out channels of several thousand feet depth at certain points. At one time it undermined its bank to such an extent, that on a fine morning 150 miles of it caved into the water. In the rainy season, when torrents of water come rushing down from the slopes of the Andes, the river may rise as much as 60 feet almost overnight, spilling over onto huge area's. The force of the stream may wash away the soil out of huge chunks of land that are held together by the tangled roots of numerous trees and which then are carried downstream as veritable floating islands.

If the river is one of superlatives, so is the land through which it flows. It is covered with the world's largest and most varied forest area: trees fifty feet and more around reach heights of over 200 feet; the root systems of others rising out of the ground may enclose spaces as large as a good sized barn.

As far as plant life is concerned, someone wrote a 40 volume encyclopedia describing endless varieties found in the Amazon basin, still there are thousands of species which have not yet been catalogued.

The climate is one of the factors contributing to the fantastic fertility of the Amazon region: it has a growing season of 365 days each year, 366 days each leapyear. The fairly constant temperature of 70 to 100 degrees coupled with the abundant rainfall makes for fantastically rapid growth of just about everything.

A bamboo shoot may grow 12 inches or more in a single day, oranges may reach the size of footballs and the same rate of growth holds true for corn, lettuce, carrots, cucumbers, etc. The main problem of the vegetable grower is that things grow much too fast, including of course an endless variety of weeds and the ever encroaching jungle. Common creepers may reach the size of a city block and climbing liana's, winding around giant tree trunks may have stems as thick as a Canadian maple.

The jungle produces a great variety of nut bearing trees, highly valued because of the nutritional or other oils that are extracted from them. There are also the banana trees that spring up year after year to heights of some 15-20 feet, bearing thick clusters of lushious fruit. Pineapples seem to shoot up almost miraculously and are exceptionally sweet and succulent. And, of course, there is coffee and cocoa for which Brazil has long been known. Apart from the fruit producing potential, the Amazon jungle is unbelievably rich in timber, ranging from the soft balsa wood to the hardest mahogany or ebony. So abundant is the wood that to this day river boats are often fired with what in Canada is regarded as the most expensive wood varieties.

It is small wonder that since the Spaniards first discovered these fabulous lands, adventurers have constantly been drawn to them. That civilization to this day has

(Continued on page 10)

Thank You, Professor

APART FROM RARE EXCEPTIONS, the radio — and especially the television programs give a poor exposition of Canadian culture. Listening and viewing is mostly boring, to say the least. There is no end to the western stories (in which the Indians always pull at the short end of the rope) as if that is the only history of this continent. Comedies and dramas repeatedly appeal to the lower instincts of man. Not that which is wholesome and interesting, but that which is fearful and tension filled, is presented. This is the dark side (and a very dark one for that matter) of advertising sponsored programs. More people should use a certain detergent and consequently more murders should be viewed. More people should eat cereal, and therefore, we have to become acquainted with the underworld.

Rev. Jacques Cousineau, who is a Jesuit writer and university professor, is to be recommended that he called for direct representation of representatives of the public on the policy making of radio and T.V. Although the professor did not indicate how this should be implemented, his appeal is worthy of consideration, and to be supported and acted upon. It is a shame to Canada and the U.S. that so much trash is daily being sluiced into millions of homes — and minds.

★ ★

Tiresome Politicians

LAST WEEK'S NEWSPAPERS PUBLISHED a picture of the leaders of Canada's political parties, after they had met about the flag design. At least that is what the caption said. It could have said that these were the five men who were unable to bring an end to the flag dispute. The entire issue has become a showcase of determination to waste time and effort at he cost of far more important business. This is especially true of the leaders of the government and of the opposition respectively. It is almost amazing to see how our top politicians hold on to their pet quarrel.

How do these men expect the nation to show interest for their stubbornness? How do they expect to win or to keep the confidence of the electorate, if they only convince us that they want their way and their say?

We want to see the government as the servant of God, but these men, who are in government, or who strive to get into power, make it unnecessarily difficult for many of us to practise what we preach.

★ ★

The Wall of Shame

WEST BERLIN HAS PROSPERED BY THE WALL which divided their city three years ago. The population has increased since, the wages are on the West German level, the industrial output has increased twelve percent and gross investment has gone up 27 percent. New construction is seen everywhere and real estate prices are high. Tourism is flourishing, especially due to the many American visitors.

However, there is a sour taste to this prosperity. Many, who wanted to escape the unnatural division which was forced upon the city by communist foolishness, fell victim to the red bullets. It is the honour of the West Berliners that they do not take their prosperity for granted, but honour those who died at the hands of their suppessors. On the occasion of the third birthday of the wall, five placques were erected in memory of the "victims of the wall of shame".

On August 11th, it was three years ago, that the wall was erected in Berlin, which has, since that time, divided the communistic area of the city from the west side. In memory to those who lost their lives in an attempt to escape to the west side, five plaques were erected on the wall at the exact locations where the victims fell. The plaque on the foreground says: dedicated to Rudolf Urbad, victim of the wall of shame.

The Long, Hot Summer

(Continued from page 9)

Slave marriage, such as it was, was defined as "only that concubinage . . . with which . . . their condition is compatible."

The Negro might well ask: "Who am I?" Read e.g. this horrible advertisement from a New Orleans newspaper:

NEGROES FOR SALE — A negro woman, 24 years of age, and her two children, one eight and the other three years old. Said negroes will be sold SEPARATELY or together, as desired. The woman is a good seamstress. She will be sold low for cash, or EXCHANGED FOR GROCERIES. For terms, apply to Mathew Bliss & Co.

So it came to the ultimate perversion:

The shortage of slave women, moreover — together with the restrictions imposed upon the slave trade in the late-eighteenth and nineteenth centuries — led to the ultimate perversion: the breeding of slaves like cattle. In 1796, for example, a slaveowner advertised fifty slaves for sale:

". . . they are not Negroes selected out of a larger gang for the purpose of a sale, but are prime, their present Owner, with great trouble and expense, selected them out of many for several years past. They were purchased for stock and breeding Negroes, and to any Planter who particularly wanted them for that purpose, they are a very choice and desirable gang."

A Charleston paper advertised for sale a twenty-year-old slave girl who "is very prolific in her generating qualities, and affords a rare opportunity for any person who wished to raise a family of strong, healthy servants for . . . his own use." And Thomas R. Dew, president of William and Mary College, boasted in the 1830's that "Virginia is in fact a negro raising state for other states; she produces enough for her own supply, and six thousand for sale . . . Virginians can raise them cheaper than they can buy; in fact, it is one of their greatest sources of profit."

Silberman concludes:

Having erected the system of slavery on the assumption of Negro inferiority, and then having produced the behavior that seemed to justify the assumption, it was inevitable that white Americans would refuse to admit free Negroes to full membership in their society. Slavery became associated with race and race with inferiority; the two concepts merged. And so black meant inferior; inferior meant black. Thus, even when a black man became free, white America offered neither equality nor citizenship in any meaningful sense of the word.

In contrast to European immigrants, who brought rich cultures and long histories with them, the Negro has been completely stripped of his past and severed from any culture save that of the U.S. In Du Bois' phrase, "There is nothing so indigenous, so completely 'made in America' as we." Yet America has steadfastly refused to accept its own product. Hence every Negro must grapple with the universal question, "Who am I?" in a way that no white man can ever know. The Negro begins to wonder if he really exists at all. Mistreatment and overt prejudice hurt, to be sure; the social ostracism that seems to deny the Negroes' existence hurts far more. It is the problem of "facelessness," as James Baldwin puts it — "Nobody knows my name."

Courage and Care Can Conquer

New York (CFN) — America's 12 million arthritis sufferers may not all know it, but there is new hope for their future.

Although there is no specific cure yet for this painful, chronic disease, medicine today can prevent severe crippling in seven out of ten cases of even the worst forms. What's more, The Arthritis and Rheumatism Foundation "back-to-work" programs have already proved that many arthritics may be rehabilitated to gainful employment.

There's Jerry Walsh, for example. Just 23 years ago, at the age of 18, he was struck down by painful and crippling rheumatoid arthritis while trying out as a pitcher with the Boston Red Sox.

Now, Mr. Walsh has been cited by the President's Committee on the Employment of the Handicapped as "Handicapped American of the Year," the first arthritic to win this award. Courage and proper medical care enabled him to conquer his disease, and today he is carrying on a personal crusade against arthritis quackery from coast-to-coast in behalf of the Foundation and fellow arthritis sufferers. In addition, he is married and has two adopted children.

He maintains that special efforts should be made today to aid arthritis victims in the light of the President Johnson's recently declared "war against poverty" in which many millions of crippled arthritis victims are fighting alone and unaided — their resources depleted by the heavy expenses of long term illness. Nearly $200 million a year is spent by taxpayers in allowances to arthritics unable to support themselves. An additional 12 per cent of the welfare dollar goes to crippled arthritis sufferers.

Mr. Walsh's work is an important part of the Foundation's intensive campaign to protect sufferers of arthritis and rheumatism from fraud and deception. The program has two goals: to educate the public about the menace of arthritis quackery, and to support improved legislation for the protection of arthritis victims.

The Foundation does not in any way seek to restrict the sale of proprietary remedies. Rather, it intends to create an informed public aware of the benefits or dangers of the products which it buys.

In the first three weeks after his appearance before the Senate Committee, Mr. Walsh received 4,137 letters. Most were from sufferers asking if they could be helped.

He told them that the road back is a hard one, but progress can be achieved with courage and determination. To a large extent the degree of progress depends on the attitude of the individual. "It wasn't easy for me," Mr. Walsh says, "to change my goal from making the big leagues to just getting out of bed after seven and a half years. But I made it."

Many others can make it with professional help and personal effort, he says, and reach the point where they can perform jobs and perform them well.

"My own experience with Courage, Incorporated, an organization I helped found back in Columbus, Ohio, proves this," he says. "Dedicated, as it was and is, to promoting courage, confidence and cooperation among handicapped people, it has helped hundreds of us to get our first pay check even when we were bedfast. In 10 years we put more than 500 handicapped persons back on the job in just that one city."

Similar efforts to rehabilitate the handicapped to find suitable jobs, which will restore their dignity and ease the burden on the taxpayer as well, are being made in a number of different cities. The New York Chapter of The Arthritis and Rheumatism Foundation sponsors back-to-work programs through which close to 1,000 arthritis victims each year find gainful employment.

One of those successfully placed was a Scottish immigrant who had been on his back with arthritis for twenty years. He decided to see what he could do about being his own man again and went to the New York chapter for help. After consulting with his doctor, the chapter referred him to one of its back-to-work programs in the city.

He could not go back to any of his old jobs, so it was decided after extensive testing of his skills to train him in office work.

While physical therapy exercises and hydrotherapy treatments helped him get back some of the lost motion in his joints, he learned office procedure and skills at a chapter rehabilitation center and through the help of a vocational counselor secured a job as a telephone order clerk with an industrial firm on a three-months' trial basis.

He not only held on to his job but soon got the first of several raises. "Send us more employees like him," the firm's personnel manager recently told the chapter.

"The handicapped aren't really handicapped," Mr. Walsh declares, "except by the attitudes toward them. The words, 'Hire the Handicapped,' are more than just a slogan — it's good business." If you know someone with arthritis, he says, help them to see that there is hope for them. Get them to seek professional help and help them resist the false promises of quacks who will not only take their money but drain their faith in legitimate treatments which offer genuine hope for relief.

Arthritis, which strikes one person in every five families, can not be cured yet, Mr. Walsh emphasizes, but with courage and care, it can be conquered.

The Amazon

(Continued from page 9)

hardly scratched the surface of Amazonia is due to the immense problems this jungle presents to the hardy pioneers. Only in our age an organized and effective drive to cultivate its riches has been started. Today thousands of Brazilians, backed and supported by generous government measures are beginning to carve out a living. Their difficulties make those of Canadian pioneers a hundred and more years ago seem insignificant.

Not only do they have to cope with wild animals, such as the jaguar and the puma, not to mention the numerous poisonous snakes and the deadly anaconda, which in true Amazonian style abound in numbers and size, but even worse are the myriads of insects. Many varieties have a bite that makes a victim howl with pain, others deposit their eggs under human skin while the victim is sleeping or otherwise caught off guard, where larvae develop that may reach an inch or more in size causing horrible sores and frightful agonies. Again in Amazonian style, there are ants of two inches long, spiders so large that they catch birds in huge nets, butterflies the size of an open book, grasshoppers as large as sparrows and numerous other varieties, including billions upon billions of mosquitoes that may cause malaria or yellow fever.

Fortunately not all of these pests are common to all of Amazonia; there are also large area's where one would be hard pressed to find even a single one of them. In many instances also the insects are effectively held at bay by ever newly developed insecticides.

If all this still sounds somewhat grim there is more on the other side of the balance. The jungle houses an abundance of game. The cabybara, for instance, makes very good eating — if you're not too squeamish to eat a rat the size of a sheep. If you'd prefer pork, there is the ever abounding peccari or wild pig. It's only natural that in this land of giants storks reach a height of eight feet.

The rivers contain 1800 species of fish, many more than our Canadian rivers and lakes. Fishing however poses its peculiar problems; hooking a pirarucu for instance may mean that you have a 15 foot 300 pound monster on your line. There is a catfish which grows to a length of nine feet; it is valued because of its tasty meat and feared as it sometimes attacks small boats.

Perhaps the most feared monster of all Amazonia lives in the water. It is a rather small fish, the piranha, that looks much like the Canadian sunfish or blue gill, only its back is nearly black and the underside yellowish. If its size isn't true to Amazon proportions, its ferocity certainly is, earning the monster the nickname of cannibal fish. The piranha will attack, apparently unprovoked, anything alive, including its own kind. Many a peddler is minus a finger, lost to a piranha while dipping his hand in the water just a trifle too deep. People have lost toes while wading in the shallow water on a river's bank. And woe to the man who falls into piranha infested waters.

Numerous stories tell of men being devoured by the blood thirsty monsters in less time than it takes to relate them. There was the explorer who travelled in a canoe, idly letting his hand trail through the cool waters. It was a hot day and the silence of the afternoon made him drowsy. Suddenly his siesta was shattered as a searing pain shot upward from his hand. Drawing it out of the water with an anguished cry and jumping up in the frail craft, the man looked, shocked horror in his eyes, at the bloody skeleton that moments ago was his hand.

The explorer was not a coward, but the terrible pain coupled with the monstrous shock, made him faint and he fell headlong into the swiftly moving stream. Instantly the river beside the canoe churned to a furious boil. The oarmen lost a precious minute turning the canoe around; then it was too late. Before they reached the next rapids they knew that the piranha had claimed one more victim. Washed up against a boulder they found little more than a complete skeleton.

PAULINE JOHNSON

"TEKAHIONWAKE" POETIC PRINCESS OF THE MOHAWKS

Tekahionwake to the Iroquois Indians, E. Pauline Johnson to the English, golden poetess to all Canada, this wild forest flower who inherited a double culture from the white and red races and devoted most of her life to the honour of the redman.

Pauline Johnson, champion of Canadian Indians, was the youngest of four children born to Head Chief G. H. M. Johnson and his English wife, Emily S. Howells. From her father she inherited Mohawk "Blood Royal", the Indian flair for ortatory and direct lineage from one of the five great chiefs of the tribes banded together, some say, by Hiawatha 400 years ago. From her mother's family she received a gift for writing. This blend of cultures had a natural sequel in her poetic story telling of nineteenth-century Canada. The fusion of ancestry from an English literary family and a line of Red Indian chiefs enabled Pauline Johnson to be at home both in the formal drawing rooms of Edwardian London or gliding down a wilderness stream in a birch bark canoe, "at peace with the spirits" of her ancestors, lurking in the darkness of the forest's edge.

TOP LEFT—Whether bearing bear-claw necklace or high-necked Victorian collar, Pauline Johnson thought always of the redman.

BOTTOM LEFT—Setting the stage of the Six Nations Indian Festival. The pageant was held during August 1961, ten miles southeast of Brantford, Ontario, in a natural outdoor setting. Lighting effects are provided by the setting sun and campfires.

BOTTOM RIGHT—The outdoor stage is surrounded by a boat in which a young Indian maiden paddles an authentic birch-bark canoe throughout the entire performance.

Pauline Johnson began writing poetry at the age of 12 but offered none of her writings for publication until after her schooldays. Her first poems appeared in New York and Toronto, to be followed by many other publications in Canada, the United States and England. For 16 years she made recital tours, fascinating her audiences with dramatic presentations of her work. Soon after her last visit to England in 1907, with failing health, she settled in Vancouver near her friends, and the coastal Indians. Here, between the blue waters of the Pacific and the giant cedar and fir forests of British Columbia, she passed the remaining years of her life.

In Vancouver her friends formed a trust to publish her work. It is reported that several of her love poems — considered too intimate for the public eye — were omitted. This facet of Pauline Johnson's life intrigues many of her readers charmed by the poignant passion and pathos of her writings on love. For, despite newspaper announcements of her engagement to Charles E. Drayton of Winnipeg in 1898, the answer as to why she never married has not been found.

Her published works not only assure Pauline Johnson a place in Canadian literature as the first English-language Indian poet but are valued for the rippling melody and harsh reality of the tales they tell. The bravery of her Iroquois brethren, the savagery of the Hurons, the myths and legends of the Pacific coast tribes, the white settlers and their trials — all these came as living ink to the inspired pen of E. Pauline Johnson. Few better illustrations of her poetic imagery can be found than this verse from *Dawendine.*

☆

There's a spirit on the river,
there's a ghost upon the shore.
And they sing of love and loving
through the starlight evermore,
As they steal amid the silence,
and the shadows of the shore.

☆

CROSSWORD will be continued in next week's issue.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(50)

R.P. pushed his plate to Jansie's hand, and going to a cane-bottomed chair near the stove, took off his shoes and wriggled his toes ecstatically. Ahhhhh!" he sighed contentedly, and leaned his chair back against the wall.

Jansie watched Willie out of the corner of ner eye. He was turned toward the wall, and seemed to be asleep.

She went about the business of cleaning up the supper dishes.

But presently the muttering began again from the cot behind the stove. Jansie paused, her face troubled, trying to hear what the half-wit boy was saying. The muttering stopped, then began again louder this time. "No, no, no," his voice rose a little on the words. "I'm sleepy now, and I don't wanta be bothered —" Then, with a shout of terrified urgency. "No, Joe, no!"

R.P. scrambled up, his face alarmed, and Jansie hurried to the cot to shake the big shoulders. "Willie, Willie." She was almost shouting as if to a heavy sleeper. "What's the matter with you? Who are you talking to?"

Willie shook off her clutching hand, and his eyes were wide with a childlike terror. "You make Joey go away, Jansie," he begged. "Make old Joey go away and leave Willie alone!"

"Joe?" Jansie turned to look about the room and her voice was puzzled. "Joe?"

"Yes, Joe!" Willie's eyes were wide as they stared past R.P. and Jansie herself, into the emptiness of the shadowy room that lay behind them. "Yes, Joe. He's been follering Willie all day long, and he won't go away and leave Willie alone!" His words ended with a sobbing wail of fear.

And though she knew that when she turned to follow the glance of the half-wit boy, there would be nothing there save the familiar lines of the shabby room, a sudden and unreasoning dread seemed to crawl across Jansie's shoulders.

* * *

Chris walked home from the depot through the gathering spring twilight, and she was grateful for the half-concealment of the dusk. All the way home from Holden, on the rattling little local to the Junction itself, then throughout the longer train ride from the Junction to Collins, she had been in this numb terror of people. For the first time, she knew something of Jansie's fear of Eyes. It was to escape the possibility of Eyes that she chose to take the long way home, skirting around the dusty edges of the town to the shanty on its far edge.

As she walked, her feet heavy from the sleeplessness and anxiety of the long trip, she felt the bump of her purse against her knee like something tangibly filthy. Her heavy bag, dragging at her arm from the other side, was no such weight against her nerves as the purse. All the way home, whenever she had had to open her purse to take out money for a ticket, to put back the diminishing change from the money Miss Ennie had lent her, she had a sensation of outraged modesty, as if she were revealing a shameful thing to the public scorn. For, tucked into a pocket behind the miscellaneous trivia of her purse, was the letter from Jack's father. And the check.

Carl had been with her, standing in the hall of Marton, her packed bag in his hand, when Ray had come running down after them with the letter. "Wait, Chris!" Ray's voice was eager with her distress and desire to help. "I forgot to give you this! It came by messenger just a few minutes before you got back." Ray's hand had been shaking a little as she had held out the unstamped envelope. "Oh, Chris," and her usually brisk voice had been almost childish with the pain of sympathy, "I wish I could do something."

Chris had taken the envelope, looking at it with absent eyes. **It must have come while I was at Miss Ennie's**, she had thought, but her real attention had been for her roommate. "You've already done more than you should, Ray," she assured the girl. "And I'll always love you for it." Then, still holding the envelope with disinterested fingers, she'd said, because there was nothing more to be said, "Goodbye, Ray!"

"Look, Chris," Carl's hand had been gentle on her shoulder as he had stood beside her in the chair car a little later that night, "don't let this get you down. You'll get through it, and," his dark eyes had been earnest upon hers, "things will come right for you again. You'll see!"

She had smiled up at him, not believing him, but comforted by his nearness and concern. "It's not me I'm worried about this time, Carl," she smiled wryly up at him. "This time I'm worried about Jansie, and sick about — Joe. It seems so unfair, somehow, about Joe —" She choked back the rush of words that had sprung into her throat. "I can't tell you, Carl, how kind Joe was to me, sometimes. He, he just never had a chance!"

"I know," Carl's face had been troubled and strangely understanding. "I know, Chris." Then as the rust of words that had sprung into her throat. he had bent above her. "Look, Chris, dearest, I'm here, if you need me!"

And he had kissed her, gently and softly on the forehead.

She had been halfway to the Junction before she had thought to open the envelope in her hand. **We are deeply sorry about your trouble, Mr. Duncan's** scrawl had been hasty, **and we would like to have you accept this token of our concern.** Then a quick postscript, **I'm sure a marriage as you young people have planned would never be a success, Miss Sanders, and I'm sure that you, too, are sensible enough to see it.** It had been signed, **John M. Duncan.** But it was Jack's mother's cold eyes that Chris had seen in her heart as she had unfolded the check for five hundred dollars.

There had been nothing to do except to fold it away and go on thinking. But it was bitter thinking. **He believes that I opened it before I left Holden, and kept it.** The thought was a slow burning of anger and hurt. **He thinks he has bought me off, and Jack thinks so, too, by now. They are probably on their way back to Austin by now, glad that it's so easily settled.** Then, at the thought of Jack, she realized that he had not come, nor called, nor made any gesture.

The lights of the shanty were dim across the prairie as Chris came nearer, along the edge of the new shell road. **They know**, she thought with a weary certainty. **Someone has told them by now.** And suddenly a great need to see Jansie swept over her, and a childish desire to cry, to sob aloud and unrestrainedly. She choked back the tears in her throat and hurried her feet through the dust, almost running toward the shanty lights.

Inside the smithy, she groped her way through the dimness toward the crack of light at the top of the steps. At the kitchen door, she paused, listening, but no sound came out to her. **Where are they?** The thought was unreasoningly fearful. **Where have they gone?** She opened the door in panic.

Jansie, on her knees by the cot behind the stove, turned at the sound of the opening door. Seeing Chris, she knelt there, staring, and her dark face was illuminated with love and troubled concern. "Who told you, honey?" she asked softly.

Chris crossed the room with heavy feet and sat down on the cot. "I read it in the papers, Jansie," she said simply, and looked down into the dark face. "I came straight home."

Then, as Jansie continued to kneel, her hands still folded in an attitude of supplication, Chris asked, "Who are you praying for Jansie? Joe?"

Sadness fell across the dark eyes like a pall. "No, it's too late to pray for Joe, now," Jansie said gently. "Joe's gone, and all that is with God. I was praying for some way to get his body home to bury it." Her voice was deeply troubled. "I can't bear to have him buried out there in some potter's field. He — he'd want to be here!"

The thought of the picture in the paper, the boyish looking body on the alien sidewalk, went through Chris like a stab of pain. "I know," she said huskily. "I guess he — wouldn't want to be left out there."

There was a silence in the dim kitchen, and there was silence between the kneeling crippled woman and the girl sitting beside her on the cot.

Presently, Chris asked. "Where's Paw?" Then she added, "and Willie?"

"Willie's over at the oil well, hanging around there watching," Jansie answered, "And Paw," her voice grew wry, "Paw's somewhere talking about Joe, I reckon. Paw ain't had this much attention in years and — he likes it."

"I see." Chris sat quiet for a long moment, then she laughed, a sound that was bitter in the room. "Well, I guess I've got the answer to your prayer, Jansie," she told the crippled woman.

(To be continued.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE JUNE LADDER

Names	Problems Points 112 (3)	113 (2)	114 (3)	115 (2)	Sub Total (10)	Previous Total	TOTAL
J. Heikamp (I), Burlington, Ont.	no answer (2)					62	62
Dr. T. VanDeursen (I), The Hague, Neth.	3	2	0	2	7	54	61
H. Geerlof (I), Smithville, Ont.	no answer (2)					51	51
J. Wierda, Winnipeg, Man.	no answer (1)					46	46
G. VanBelle, Toronto, Ont.	no answer (1)					32	32
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	no answer (2)					24	24
G. Bloemendal (I), Toronto, Ont.	no answer (1)					23	23
R. Teschow, Toronto, Ont.	3	2	—	0	5	17	22
M. DeJong (I), Stirling, Ont.	stays					21	21
C. Bruinsma, Goderich, Ont.	stays					21	21
P. Pols, Pickering, Ont.	—	2	0	—	2	19	21
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	—	2	—	1	3	16	19
R. Bouma, Belleville, Ont.	1	2	3	1	7	11	18
R. VanKooy (I), Guelph, Ont.	no answer (1)					18	18
W. F. Stokdyk (I), Old Barns (N.S.)	no answer (1)					17	17
B. DeJong, Greensville, Ont.	1	2	—	0	3	12	15
I. VanderVeer, Cornwall, Ont.	1	2	—	1	4	11	15
H. Hengeveld, Woodville, Ont.	—	2	—	1	3	10	13
G. Heebink, Brantford, Ont.	1	0	—	—	1	9	10
J. Byl (I), Burnaby, B.C.	3	2	3	0	8	(97)	8
M. Visser, Duncan, B.C.	no answer (1)					8	8
A. Guillaume (III), Toronto, Ont.	2	2	0	1	5	(99)	5
A. Renema, Duncan, B.C.	0	0	0	0	0	3	3
F. Tolsma (I), Vauxhall, Alta.	no answer (2)					0	0
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	no answer (2)					0	0

No. 120
(P. Layer)
First publication.
Black: 6 pieces

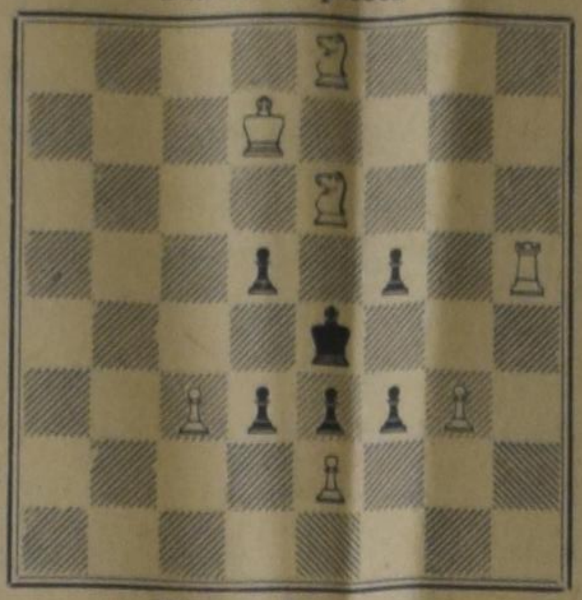

White: 7 pieces
White to play and mate in 3 moves (3 points).

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

NOTES

1. Mr. Layer offered his first 3-mover, which will turn out to be rather difficult for our contestants. Full solution is asked for.
2. No. 121 is an old problem, more or less old-fashioned. But it is a "Loyd", you see . . . The matter of castling is the heart of this problem. Loyd built upon that basis his whole plan. Keymove is sufficient.
3. The next series will be published in the first week of September. The deadline cannot be changed.

No. 121
(S. Loyd)
Black: 4 pieces

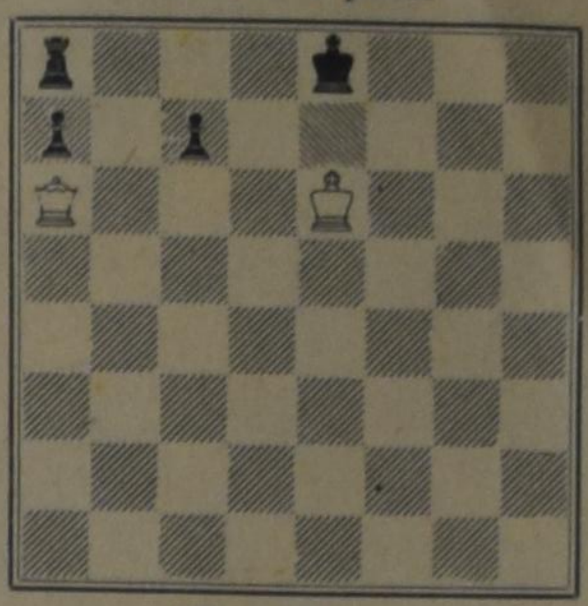

White: 2 pieces
White to play and mate in 2 moves (2 points).

THE ARSS MONTHLY BULLETIN FOR AUGUST 1964

So your son is going to University!

Wonderful! Congratulations. Your son is one of the privileged few who can receive their training for their life's work at the university. Although the number of university students is growing, they still remain a small part of the population. At the university your son will get the highest training there is. Upon graduation he will be qualified for a select profession. He may expect the respect of his fellow citizens and an enviable salary.

Yes, again we say, congratulations. Your son already has completed the academic course in high school, the most strenuous there is. Through diligent study he received grades high enough to qualify for entrance into one of Canada's universities, which are highly rated in North America. If he continues to apply himself with diligence, he will finish his studies within a few years. When he receives his diploma, you parents (and all your relatives and friends) may justly be proud.

But there is a sobering thought that comes to your mind. The modern university is secular. This means that it, both in its teaching and its research, makes a studied attempt to perform its work without reference to God or the Holy Scriptures. The modern university desires to be neutral in respect to all religions, objective in all its teaching and open to all the facts. It is committed to learn and teach only the truth as that is found by men who have minds which are open to the truth of science. These men have made an honest effort to put away from their minds any and every prejudice which they may have retained from their training as young people in order that their lives may be ordered solely by the clear light of science.

Not being committed to any religion, the university is not committed to the Christian religion either. Whatever the personal faith of the individual scientist may be, as a scientist he is expected to place every dogma and all his articles of faith in the scales and thereby ascertain whether or not he can believe them. In the university science is the test of truth. There men let the facts 'speak', and what the facts 'say', only the man with keen 'scientific' ears can hear.

Professor Average, the man who will teach your son, is an extremely well-trained, brilliant and respected man. He is also usually a gentleman, at least in the sense of what the university crowd thinks is gentlemanly. Although some of his colleagues will ridicule your son for his religion, Mr. Professor Average will not. He will only ask your son to leave his religious convictions out of the classrooms, or better yet, off-campus. In fact, he may not even say this, but will only make it clear that all should assume that talking religion is out of place, except perhaps in a historical study of religions.

This professor has a way of ordering his thinking that is very different from your son's. Your son has been told to believe that the truth of things is found in Scripture. That to know anything rightly, you must know it in the framework of the Word of God. At least that is what you presume he has been told in church and Christian school. Let us hope that it is so. But his professor has a different way of organizing students' thoughts. His thinking is set by the conviction that science determines its own course, is really a law unto itself.

Professor Average, however, will usually seem to be a very modest man, and therefore will also appear winsome and likeable. He will not claim to know everything and will never (hardly ever) speak authoritatively on any subject not in his own field. He will not claim to know nearly so much as did university professors of a previous age. He has been chastened by the modern understanding of the complexity of things and will say that the knowledge we possess is only a small clearing in a large wood. But, what we know for a certainty, we know scientifically; that he knows surely.

Besides Professor Average there is also Professor Shocker. He does not make his appearance on campus so often, but is far more outspoken. What Mr. Average only quietly assumes, he openly claims: Christianity is irrelevant, is outdated and is really so much dead weight in man's on-going search for truth. He will ridicule your son when he speaks up for what he has been taught to believe.

Last year a student from India at Carleton University in Ottawa made the startling statement that it was easier to be a Christian in India (where Christians make up a very small percentage of the populace) than in the Canadian university. He said that Christian students are exposed to more ridicule here than in his native land.

STUDENT LIFE

You might want to know a little of the life of students at the university too. And this may make you even more disturbed, for the students are more radical than their professors in many ways. What is more, they often put the theoretical ideas of their teachers into practice in their lives. Some of the students may have very close associations with your son and therefore exert more influence upon him than the professors.

Perhaps you have read in the popular magazines about student life and morals on campus. An Article in Newsweek last April became a national talking piece. It would likely serve no good purpose to recount here what has been said about the free love, the loose morals, the sensuous weekends that the magazine described. But it is well to repeat what a Yale senior said to a reporter about pre-marital sex-relations: "premarital sex doesn't mean the downfall of society, at least not the kind of society that we're going to build."

This statement reflects what I mean by saying that the students take over what they are taught. The present generation of university students thinks it is going to build society, not along the established pattern of their fathers, but in a new found freedom in which they themselves set the rules of conduct. If the professor teaches that science must set its own course, the students tend to think they, the trained professionals, should do this for society at large.

WHAT WILL HAPPEN

What now happens to the Christian student who attends the secular university? From experience I have learned that they react in three different ways. I have met examples of all three responses. In fact, all three kinds exist among the people who have been nurtured in Reformed Christian homes.

The first way the Christian student may respond is that he begins, first slowly and later surely, to take over the university's way of looking at life and science. He says good-bye to the creed of his childhood and the faith of his fathers. He, like the university, becomes openly secular. He looks upon his childhood religious experience as a step in his life to be overcome and left behind. He knows that the way his parents look at things is pre-scientific, and that means: sub-scientific. But he, with his scientific insight, sees things as they really are.

The second way in which he may respond is that he find a way of accommodating his outlook to allow for both faith and science. He limits faith to church, home and quiet times of prayer. At best he sees an external relationship between his Bible and science. The area of his life in which he studies is for the greater part fenced off from the influence of faith. He learns how to build fences, believing that even as good fences are said to make good neighbors, so a good division of faith and science will make for peace between them. His task then is to keep each one in its proper bounds.

He is helped to reach this solution by some professors who themselves are Christian gentlemen and have made the same line of division. One professor actually told the students in his biology class: "I do not believe that the theory of evolutionism is true, but I am required to teach it, so here goes". Other Christian professors openly teach that science is able to direct itself as far as it goes. Faith has to take over only at the point where science can go no farther. On this view, it will be seen, the longer science is in the field, the less room there will be for faith.

But as Robert Frost once wrote, something there is that does not love a wall. And so, although there may be thousands of Christian students who make this division of functions in their lives, something in them presses for wholeness, a wholeness of outlook, a way of viewing things that is all of the same piece. Therefore some who may be intellectually very honest are not satisfied with this division of goods and feel that integrity requires that they go over all the way to the 'scientific' way of looking at the world and life.

There are, in the third place, Christian students who feel that, somehow, they should come to a unified insight of science that accords completely with their Christian faith. They would like to put science in the service of their Lord and Saviour. They have been taught that they should give their entire lives to God. They pray that the Lord will permit them to lay their scientific studies on the altar of service.

But they are students, far less qualified academically than their teachers, far less experienced in dealing with specific problems and questions. What is more, their place in the university is under the professor. What chance do they have against him? Really it does not look very hopeful.

SECOND THOUGHTS

At this point may parents may feel serious misgivings about sending their son or daughter off to university. They reason: perhaps it would be better not to have him enroll, but to urge him to get an office job. Surely it would be far better for him to retain his faith outside the university than to become an educated unbeliever in it!

But what if your son feels he has a calling for which only the university will prepare him? What if you and he both feel that he has talents for study and research? Perhaps he already has received a scholarship and eagerly looks forward to study in a special field. Often the Lord guides young people into special fields of study just by giving them a keen interest together with an unusual ability for a certain kind of study.

Really, there is so very much at stake for the church and the entire Christian community, that we should rejoice that so many of our sons and daughters are now enrolled. If only they would learn to study in the Christian way! If only Canada had a Christian university! If only there were a staff of dedicated scholars who were as desirous of serving the Lord in and with the science as you parents are. If only someone could make it plain that one can be both scientific and Christian. Yes, if only they could show your son that to know rightly, both in and out of scientific activities, one needs the light of the Word of God to provide a framework and a guide!

WHAT CAN YOU DO?

There are a number of things which Christian parents whose children attend one or other university or technical college in Canada can do to preserve their faith and to make them educated Christians who are all of a piece, in their science and in their faith.

Of course the parents will pray fervently and often. The Lord God is able to do exceedingly abundant above all that we ask or think. But He asks that we be faithful, that we use the means that are available. We should really pray with our eyes open, relying upon the Lord and looking for the ways in which He shows us to go.

There are three suggestions which we in all boldness and humility would tell to all Christian parents whose sons or daughters now attend or plan to attend the university. The Lord has provided means, inadequate surely, far from sufficient, but nevertheless they are there. In the past they have been used by God, both for students from Reformed homes and others, to give students truly reforming insights into their study. This therefore you should do.

1. Send your son to those who can help. It was precisely for students in your son's situation that the first study Conference at Unionville, Ontario was organized in 1959. At that first conference a light went on in a numbe. of students' minds, a light that has been burning ever since. They have learned to see things in a new perspective. They have found the central place and the directing power of God's Word for learning.

Last year three of these conferences were held. This year three more are being organized. This is where your son and daughter should be. Here he will be taught by competent men to view both his professor and his subject matter as a Christian should. It will be of particular interest to note that the series of lectures by Dr. Kooistra deal with a critique of the modern university, building on those by Prof. H. Van Riessen of two years ago.

It would be exceedingly regrettable if these opportunities were passed by because their importance were not clearly seen. Remember: for want of truly Christian insights, many a Christian student has been lost.

2. Urge your son to join (or help organize) a Reformed Student club on campus. Largely as a result of the Unionville conferences, a movement among the Reformed students has been started and most Canadian Universities from Montreal to Vancouver now have Reformed study clubs where students meet regularly throughout the year to consider how the Word of God directs their learning.

You recall that we said students greatly affect students. People are made for one another. They seek to form communities. The forming of one's outlook and thinking is determined to a very great extent by one's associates. The Reformed clubs really comprise small communities of learning within the university context. They extend and apply the insights which the study conferences taught.

Because of the great importance of the clubs, it has been a great disappointment therefore to learn that on the campusses of some colleges in Canada only about half of the students who come from Reformed homes attend the Reformed clubs. Is it because of the reproach of other students? Is it the thought that studying for exams is more important than seeing the whole of life and learning in the light of God's Word? Is it because they do not know about the clubs? Really the ranks of these clubs could swell greatly. There were about 300 students at Canadian universities last year who had come from Reformed homes. All of them need the fellowship of their kinsmen in the faith. All of them should struggle together to love the Lord with all their minds in their scientific work. But how can they do it alone? And how can they do it unless they see the essential difference in direction between the way the Scriptures direct and that which the universities teach? It would be gratifying if we would be able to report next year that all the Students clubs have grown. And here a word from the parents is surely in place.

3. Secure the best literature available for your son. Literature that is scientifically excellent and Christianly directed. This too is available. We firmly believe that the best that is available in English are the published lectures of the ARSS study conferences. These show how science and faith are related. What the student should think about the hypothesis of evolution and, most importantly, what the place of the Word of God is in learning.

For the student who will be going to the university for the first time, there is the pamphlet, The Christian Student in the Modern University. All these materials can be secured from the ARSS secretariat.

A final word. Some people may not be aware of it, but really, a reformation of science is taking place in a small way in our 'circles'. Already it has been used mightily of the Lord. It is spreading, even this summer. We hope to say more of this in a forthcoming issue of the Bulletin. Your son or daughter should be in the middle of it. Is he?

Secretariat: 729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ont.